சிங்கப்பூர் - மலேசியாவில்

கலைஞர்

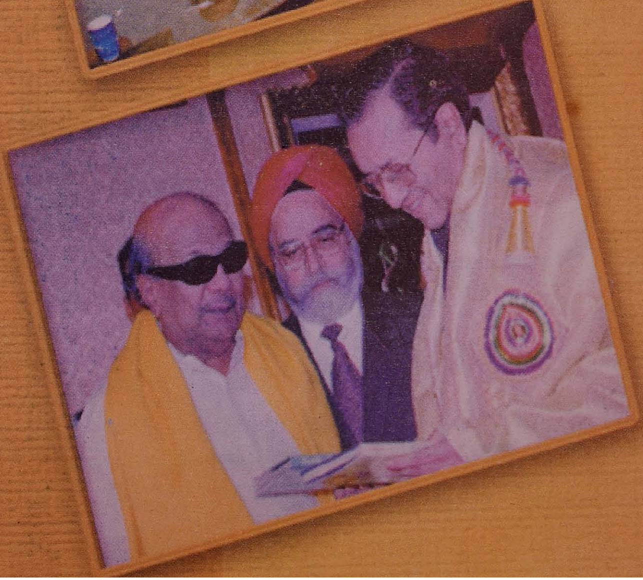

சிங்கப்பூர் – மலேசியாவில்
கலைஞர்

சிங்கப்பூரில், 6–1–1999 அன்றும்,
கோலாலம்பூரில், 9–1–1999 அன்றும்,
தமிழ் அமைப்புகள் அளித்த வரவேற்பில்
முதலமைச்சர் **கலைஞர்** அவர்கள்
ஆற்றிய உரைகளின் தொகுப்பு.

வெளியீடு:
இயக்குநர், செய்தி–மக்கள் தொடர்புத்துறை,
தமிழ்நாடு அரசு.

சிறப்பு வெளியீடு எண் : 16

'தமிழரசு' இலவச வெளியீடு

ஜனவரி – 1999

வெளியிடுபவர் :

இயக்குநர்,
செய்தி–மக்கள் தொடர்புத்துறை,
சென்னை.

தமிழரசு அச்சகம்,
சென்னை–600 002.

சிங்கப்பூரில், தமிழ் அமைப்புகள் அளித்த வரவேற்பில், முதலமைச்சர் கலைஞர் 6–1–1999 அன்று, ஆற்றிய உணர்ச்சிமிகு உரை.

“சிங்கப்பூரில் 4ஆம் தேதி காலையில் வந்து இறங்கிய நான், வணிகத்துறை நண்பர்கள், தொழில் முனைவோர், அவர்கள் சார்ந்துள்ள குழுக்கள் சந்திப்புடன் சிங்கப்பூர் தகவல் தொடர்புத்துறை அமைச்சர் திரு. மா போ டான் அவர்களையும் தொழில் வர்த்தகத் துறை அமைச்சர் திரு. ஜார்ஜ் இயோ அவர்களையும், சிங்கப்பூர் துறைமுக ஆணையத்தின் துணைத் தலைவர் திரு. கூன் கோக் லூன் அவர்களையும், நேற்று மாலையில் சிங்கப்பூர் நாட்டின் பிரதமர் மாண்புமிகு கோ சோக் டோங் அவர்களையும் சந்தித்துப் பேசியிருக்கிறேன்.

இப்போது உங்கள் முன்னால் நின்று கொண்டிருக்கிறேன். அவர்களிடமெல்லாம் நான் பேசினேன். இப்போது பேசாமல் உங்களையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கலாம் போல் இருக்கிறது. அந்த நிலையில் நான் நின்று கொண்டிருக்கிறேன்.

கெழுதகை நண்பர் திருநாவுக்கரசு அவர்கள் இங்கே சுட்டிக்காட்டியதைப் போல், என்னுடைய அறுபதாண்டு காலப் பொதுவாழ்க்கையில் இந்தச் சிங்கப்பூருக்கு வரவேண்டும், வரவேண்டும் என்று பலமுறை முயற்சியெடுத்தும் கூட வர இயலாத சூழல் ஏற்பட்டு – கோலாலம்பூரில் நடைபெற்ற உலகத் தமிழ் மாநாட்டில் மாத்திரம் கலந்துகொள்ள ஒரு நாள் வரக்கூடிய வாய்ப்பைப் பெற்றுத் திரும்பினேன்.

இப்போது சிங்கப்பூரில் மூன்று நாட்களும் மலேசியாவில் மூன்று நாட்களும் என்று தமிழகத்திற்குத் தேவையான சில பிரச்சினைகளை பேசுவது மாத்திரமல்லாமல், எனக்கு மிகமிகத் தேவையாக இருக்கின்ற உங்களையெல்லாம் சந்திக்கின்ற வாய்ப்பினை நான் பெற்றிருக்கிறேன்.

நான் உங்களையெல்லாம் “என் உயிரினும் மேலான அன்பு உடன்பிறப்புக்களே” என்று அழைக்கும்போது நீங்கள் மாத்திரம் உணர்ச்சி வயப்படவில்லை; மகிழ்ச்சி அடையவில்லை; நான் எந்த அளவிற்கு உணர்ச்சி வயப்படுகிறேன் என்பதை நீங்கள் அனைவரும் நன்கறிவீர்கள்.

இன்று சிங்கப்பூரில் நடைபெறுகின்ற இந்த விழா மேடையில் எனக்கொரு புது அனுபவம். எப்போதும் நான் பேசுகின்ற விழா மேடையானாலும், மாநாடு ஆனாலும் மேடையிலே பல தலைவர்கள் இருப்பார்கள், அமைச்சர்கள் வீற்றிருப்பார்கள், எங்கள் கட்சியின் முன்னணித் தளபதிகள் வீற்றிருப்பார்கள். இன்று என்னைத் தன்னந்தனியனாக மேடையிலே நிறுத்தி நீங்கள் வேடிக்கை பார்க்கிறீர்கள். என்னை நீங்கள் தன்னந்தனியாக நிறுத்தினாலும் உங்களை நான் தன்னந்தனியனாக ஆக்கமாட்டேன் என்ற உறுதியை இந்த நல்ல நிகழ்ச்சியில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அன்பு மழையில் நனைய வாய்ப்பளித்தமைக்கு நன்றி

மாமழை போற்றுதும், மாமழை போற்றுதும் என்று சிலப்பதிகார வரிகள் செப்புவதைப் போல இன்றைக்குச் சிங்கப்பூர் தமிழர்கள் பலர் அந்த வரிகளை மாற்றி மாமழை தூற்றுதும், மாமழை தூற்றுதும் என்று கூறுகின்ற அளவிற்கு வரவேண்டுமென்று நினைத்த இன்னும் பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழ்ப் பெருங்குடி மக்கள் வர முடியாத சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை நான் அறிவேன். ஆனால், இந்த மழையிலும் நான் உங்கள் அன்பு மழையில் நனைவதற்கு ஒரு வாய்ப்பை அளித்தமைக்காக என்னுடைய நன்றியை உங்கள் காலடிகளில் காணிக்கையாக்குகிறேன்.

நான் உங்களில் ஒருவன். தமிழகத்தில் தஞ்சைத் தரணியில் திருக்குவளை என்கிற ஒரு கிராமத்தில் ஒரு சாதாரணக் குடும்பத்தில் பிறந்த நான் இங்கே வந்தமர்ந்ததும் மேடையை உற்றுப் பார்த்தேன். அதிலே வைக்கப்பட்டுள்ள பதாகையைக் கவனித்தேன். தமிழக முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் என்று எழுதியிருக்கும் இந்தச் சொற்றொடர்கள் எல்லாம் உங்களுடைய அன்பு எனக்கு வழங்கியது. அந்தச் சொற்றொடரின் தொடர்ச்சியாக இருக்கின்ற 'கருணாநிதி' என்பதுதான் எனக்குச் சொந்தமானது. மற்ற சொற்கள் எல்லாம் உங்களுக்குச் சொந்தமானவை – நீங்கள் வழங்கியவை. அந்தப் பாச உணர்வோடு சில கருத்துக்களை இந்த மேடையில் நின்று உங்களோடு பரிமாறிக்கொள்ள நான் விரும்புகிறேன்.

உலகம் ஒன்றே ஆனாலும் தனித்தனி நாடுகள் உள்ளன

இன்று உலகம் விஞ்ஞான யுகத்தில் மிக மிகச் சுருங்கிக்கொண்டே வருகிறது. ஒரு காலத்தில் லிங்கன் கொல்லப்பட்ட செய்தி ஐந்து நாட்களுக்குப் பிறகுதான் இலண்டன் மாநகருக்கே கிட்டியது என்று சொல்கிறார்கள். அந்த அளவிற்குத் தகவல் தொடர்பு பஞ்சமாக இருந்த கால கட்டம் அது. ஆனால், இன்றைக்கு உலகத்தையே சுருங்க வைக்கக்கூடிய வசதி வாய்ப்புகள், தகவல் தொடர்புகள் உருவாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. குளோபலிசேஷன் (Globalisation) என்று சொல்கிற இந்த ஆங்கில வார்த்தைக்கு உலக மயமாக்குதல் என்று பொருள். எனினும் Think Globally Act Locally என்றும் சொல்கிறார்கள்.

உலக மயமாகிக் கொண்டிருப்பதால் நாட்டின் எல்லைக் கோட்டை யாரும் அழித்துவிட விரும்புவதில்லை. ஒரே உலகம் என்று சொல்லப்பட்டாலும் தனித்தனி நாடுகள் இருக்கின்றன. அந்தத் தனித்தனி நாடுகளில் தனித்தனி தேசிய இனங்கள் இருக்கின்றன. அந்தத் தேசிய இனங்கள் வாழ்கின்ற தனித்தனி மாநிலங்கள் இருக்கின்றன.

இந்திரா காந்தியின் வார்த்தையால் நான் அடைந்த மகிழ்ச்சி

ஆனால், நம்முடைய சங்க காலத்துப் புலவர் கணியன் பூங்குன்றன் "யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" என்று ஒரே உலகத்திற்கு அழைப்பு விடுத்தார். பிரகடனம் செய்தார். அதை இந்தியாவின் மறைந்த பிரதமர் இந்திரா காந்தி அவர்கள் ருஷ்ய நாட்டிற்குச் சென்றிருந்தபோது "யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" என்ற இந்தத் தமிழ்ச் செய்யுளின் முதல் வரியை எடுத்துச் சொல்லி, இந்தப் பாடலைப் பாடியவர் தமிழ்நாட்டுப்புலவர் என்று சொன்னபோது நான் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை.

ஆனால் மன்னித்துக் கொள்ளவேண்டும் – தமிழர்களில் சிலர் கேளிர் என்பதை கொஞ்சம் நீட்டி யாதும் ஊரே யாவரும் கேளீர் – எல்லா ஊரும் நம்முடையதே, அதை எல்லோரும் கேளுங்கள் என்று அந்தப் பொருளினைக் கருதுகின்ற நிலை இருப்பதையும் நான் எண்ணி நாணாமல் இருக்க முடியவில்லை. யாதும் ஊரே யாரும் கேளிர் என்று ஒரே உலகச் சிந்தனையோடு அன்றைக்குப் பாடல் எழுதிய கணியன் பூங்குன்றன் கூட, தன்னுடைய ஊரை மறக்கவில்லை. அந்தப் புலவனுடைய பெயர் கணியன். அவன் பிறந்த ஊர் பூங்குன்றம். அந்தப் பூங்குன்றத்தின் பெயரை மறக்காமல் தன் பெயரான கணியன் என்பதுடன்

இணைத்து கணியன் பூங்குன்றன் என்று தன்னை அழைக்குமாறு செய்தார்.

அதைப் போல உலகத்தில் வாழ்கிற நாம் நம்மைத் தமிழர்கள் என்று அடையாளம் காட்டிக் கொள்வது கணியன் பூங்குன்றன் தான் பூங்குன்றத்திற்குச் சொந்தக்காரன் என்பதை அடையாளம் காட்டிக் கொண்டதைப் போன்றதாகும். அந்த உணர்வின் காரணமாகத்தான் சிங்கப்பூரில் கூட Speak Mandarin என்ற பிரச்சாரம் நடைபெற்று வருகிறது. மொழி என்பது உள்ளங்களோடு உறவாட, தொடர்பு கொள்ள ஒரு கருவியாகப் பயன்படுகிறது என்பது மொழி ஆய்வாளர்களும், ஆராய்ச்சியாளர்களும் உணர்ந்த ஒரு உண்மை. மொழி ஒன்று தான் ஏழைகளுக்கும் பணக்காரர்களுக்கும் பொதுவானது.

நிகழ்காலம், கடந்த காலம், எதிர்காலம் என்ற இந்த மூன்று காலங்களுக்கும் தொடர்புடையது மொழிதான். நமது தமிழ்மொழியைப் பொறுத்தவரை மூன்றாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தொல்காப்பியம் தோன்றியது என்ற வரலாற்றுப் பெருமை கொண்டது.

தொல்காப்பியத்திற்கும் முற்பட்டது தமிழ்மொழி

தொல்காப்பியத்தின் கால கட்டம் 3,000 ஆண்டுகள் என்றாலுங்கூட அதற்கு முன்பே தமிழ் இலக்கியங்கள் தோன்றிவிட்டன என்றே சொல்லவேண்டும். எப்போதும் ஒரு மொழி உருவான பிறகுதான் அந்த மொழி சார்ந்த இலக்கியங்கள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகத் தோன்றிய பிறகுதான் இலக்கணம் அதற்காக வகுக்கப்படும். அப்படித்தான் 3000 ஆண்டு காலத்தைக் கொண்ட தொல்காப்பிய இலக்கணம் வரையப்பட்டிருந்தால் அதற்கு முன்பே மூத்த மொழியாக நம்முடைய தமிழ் மொழி இந்த உலகத்தில் விளங்கி இருக்கின்றது. தொல்காப்பியத்திலே கூடப் பல இடங்களில் இலக்கணத்தை வகுத்துச் சொல்கின்ற நேரத்தில் – முன்னோர் சொல்லியிருப்பது போல – என்ற எடுத்துக்காட்டுகள் வரும்.

உதாரணமாக

"நல்லிசைப் புலவர் செய்யுள் உறுப்பென
வல்லிதிற் கூறி வகுத்துரைத்தனரே"

– என்று தொல்காப்பியம் கூறுகிறது.

அதாவது கடந்த காலத்தில் உரைத்திருக்கிறார்கள் என்று தொல்காப்பியத்திலே இலக்கணம் குறிப்பிடுகிறதென்றால் தொல்காப்பியத்திற்கும் முற்பட்டது நம்முடைய தமிழ் மொழி.

தொல்காப்பியமும் திருக்குறளும்

அத்தகைய தமிழ்மொழிக்கு சொந்தக்காரர்களாகிய நமக்குக் கிடைத்த மற்றொரு கருவூலம் உலகம் போற்றும் கருவூலம் – உலகப் பொதுமறையாகப் பாராட்டப்படுகின்ற கருவூலம் திருக்குறள். அது ஏறத்தாழ 2000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது. மதச்சார்பற்ற பொதுவான இலக்கியம், மறை, கீர்த்தி வாய்ந்த இலக்கண இலக்கியங்களுக்கு நாம் சொந்தக்காரர்கள் என்பதை நிலை நாட்டுகின்ற அடையாளங்களாகத்தான் தொல்காப்பியமும் திருக்குறளும் நிலவுகின்றன.

உங்களுக்குத் தெரியும். உலகப் புகழ் எய்திய கிரேக்கப் பாரம்பரியம் இப்போது இல்லை. எகிப்திய மொழிக் கலாச்சாரமும் இப்போதில்லை. ஆனால், இன்னமும் இலங்கையில் தொல்காப்பியத் தமிழைப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ர–என்ற எழுத்து சொல்லின் முதலில் வரக்கூடாது என்பது இலக்கணவியல். ஆனால் நாம் "ரத்தம்" என்றுதான் ர–என்ற எழுத்தைச் சொல்லின் முதலில் வைத்து எழுதிக் கொண்டிருக்கிறோம். இலங்கையில் இ–என்ற எழுத்தைச் சேர்த்து "இரத்தம்" என்றுதான் எழுதுவார்கள். எனவே இலங்கைவாழ் தமிழர்கள் இன்னமும் தொல்காப்பிய காலத்தை மறக்கவில்லை. இது ஒரு எடுத்துக்காட்டு.

புரட்சிக்கவிஞன் பாரதிதாசனின் அழகிய சித்தரிப்பு

நம்முடைய தமிழுக்கு எத்தனையோ பொருள் உண்டு. இனிமை என்றும் புதுமை என்றும் பழமை என்றும் எத்தனையோ பொருள் உண்டு. எத்தனையோ சிறப்பு உண்டு. புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன் அழகான வரி ஒன்றினால் சித்தரித்தார். "தமிழுக்கும் அமுதென்று பேர்" என்று பாரதிதாசன் எழுதினார். அது என்ன தமிழுக்கும் என்கிற அந்த உம் தேவைதானா என்றால் தேவைதான். ஏனென்றால் அமுது என்று ஏற்கெனவே ஒன்று இருக்கின்றது. அமுதுக்கு அமுது என்று பெயர் இருக்கின்ற காரணத்தால் தமிழுக்கும் அதுதான் பெயர் என்று புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் சொன்னார்.

அமிர்தம் குறித்து திருக்குறளில் விளக்கம்

நான் அமிழ்து என்று சொல்கிற நேரத்தில் பலருக்கு – பகுத்தறிவு எண்ணம் படைத்தவர்களுக்கு – அப்படியானால் அந்த எண்ணம் எனக்கில்லை என்று யாரும் கருதிக் கொள்ளக் கூடாது – பகுத்தறிவு எண்ணம் உள்ள எல்லோருக்குமே இதென்ன கருணாநிதி திடீரென்று அமிர்தம் என்பதை நம்புகிறானே – அமிர்தம் என்றால் தேவாமிர்தம் என்று சொல்வார்களே அதுவல்லவா என்று எண்ணக்கூடும். ஆனால் வள்ளுவர் அமிர்தம் என்றால் என்ன என்பதை விளக்குகிறார். அவரே அமிர்தத்தை ஒரு அதிகாரத்திலே குறிப்பிடுகிறார்.

மக்கட்பேறு என்ற 7வது அதிகாரத்தில் திருவள்ளுவர்

"அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதேதம் மக்கள்
சிறுகை அளாவிய கூழ்"

– என்று குறிப்பிடுகிறார்.

உழவுத் தொழில் செய்துவிட்டு வீட்டிற்குக் கணவன் வருகிறான். அருந்துவதற்கு என்னவிருக்கிறது என்று கேட்கிறான். ஆருயிர் மனையாள் கூழ் கலயத்தைக் கொண்டுவந்து எதிரே வைக்கிறாள். இன்றைக்கும் இதுதானா என்று அலுத்துக்கொண்டே கேட்டு, அதைக் குனிந்து பார்க்கிறான். அப்பொழுது தாழ்வாரத்தில் தவழ்ந்து கொண்டிருந்த மழலைக் குழந்தை தவழ்ந்து, தவழ்ந்து, தவழ்ந்து வந்து அந்தக் கலயத்திற்குள்ளே தன் பிஞ்சுக் கையை விடுகிறது. இன்றைக்கும் இதுதானா என்று கேட்டவன் "ஆகா, கூழ் அமிழ்தமாகி விட்டது" என்கிறான். ஏன்? குழந்தையினுடைய சிறுகை அந்தக் கூழை அளாவிவிட்டக் காரணத்தால் அது

"அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதேதம் மக்கள்
சிறுகை அளாவிய கூழ்"

– என்று குறிப்பிடுகிறார். குழந்தையினுடைய கை கூழிலே பட்டால்கூட அதை அருந்த முதலிலே அலுத்துக் கொண்டவன், ஆதங்கப்பட்டவன் அது அமிழ்தமாகிவிட்டதென்று அகமகிழ்கிறான்.

திருவள்ளுவர் குறிப்பிடும் அமிழ்தம்

இந்த அமிழ்தம் எந்த அமிழ்தம் – எதைக் குறிப்பிடுகிறார் வள்ளுவர்? மேருமலையை மத்தாகக் கொண்டு வாசுகி என்கிற நீண்ட பாம்பைக் கயிறாகக் கொண்டு அந்தப் பாம்பின் தலைப்பக்கத்தைக் கோழையான(?) அசுரர்களும் வால் பக்கத்தை வீரர்களான(?) தேவர்களும் பிடித்துக் கொண்டு திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து அப்பொழுது தோன்றியதுதான் அமிழ்தம்.

அமிழ்தமும் தோன்றியது, அதே நேரத்தில் இன்னொரு பக்கத்தில் விஷமும் தோன்றியது. பாடுபட்ட(?) தேவர்கள் அமிர்தத்தை எடுத்துக் கொண்டார்கள். அசுரர்களுக்கு விஷம் கொடுக்கப்பட்டது. அவர்கள் அதை விரும்பாத காரணத்தால் அந்த விஷத்தின் வேகம் உலகத்தையே அழித்துவிடுமென்று பயந்து எல்லோரும் சிவனிடம் சென்று முறையிட்டார்கள்.

நான் எழுதிய கதையல்ல இது; ஏற்கெனவே இருக்கின்ற புராணக்கதை இது!

முறையிட்டவுடனே விஷத்தினால் உலகம் அழிந்து விடக் கூடாதென்று கருதிய ஆண்டவன் சிவன், அந்த விஷத்தையெடுத்துப் பருகினான். பருகும்போது பக்கத்திலே இருந்த பார்வதி தேவியார் முழுமையாக விழுங்கிவிட்டால் சிவனுக்கு ஆபத்து வருமேயென்று பயந்து, அது தொண்டைக்குள் போகும்போதே கழுத்துக் கண்டத்தைப் பிடித்துவிட்டாள். விஷம் அங்கேயே நின்றுவிட்டது.

விஷம் நின்ற இடம் சிவனுடைய கழுத்திலே ஒரு கண்டமாக மாறிவிட்டது. அது முதல் உலகத்திலே இருக்கின்ற எல்லா ஆண்களுக்கும் கழுத்திலே ஒரு கண்டம் முடிச்சு போன்ற பகுதி ஏற்பட்டது. இப்படி உருவானதுதான் அமிர்தம் என்ற சொல். அப்படி உருவான அந்த அமிர்தத்தை நானும் குறிப்பிடவில்லை. வள்ளுவரும் குறிப்பிடவில்லை.

எதை அமிழ்தம் என்கிறார்? நான் 7ஆவது அதிகாரத்திலே மக்கட்பேறில் அமிழ்தம் என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறாரே அந்த அமிழ்தத்தை 2ஆவது அதிகாரத்தில் எப்படி குறிப்பிடுகிறார் தெரியுமா?

வான் சிறப்பு என்ற அந்த அதிகாரத்தில் அமிழ்தம் பற்றி குறிப்பிடும்போது;

"வான்நின்று உலகம் வழங்கி வருதலால்
தான்அமிழ்தம் என்றுணரற் பாற்று"

– வானத்திலிருந்து உலகம் உய்ய வழங்கப்படுகின்ற காரணத்தினால் மழையை அமிழ்தம் என்று அழைக்கிறோமென்று குறிப்பிடுகிறார். உலகத்தை, மனிதர்களை வாழவைக்க, வானத்திலிருந்து உலகத்திற்கு வழங்கப்படுவதால் அதை அமிழ்தம் என்று அழைக்கிறோமென்று குறிப்பிடுகிறார்.

ஆக வள்ளுவர் குறிப்பிட்ட அமிழ்தம் தேவாசுரர்கள் திருப்பாற்கடலிலே எடுத்த அமிழ்தம் அல்ல, அவர் மழையின் வாயிலாக எடுத்த அமிழ்தம் – மழைதான் மக்களுக்கு அமிழ்தம் – மழை இல்லாவிட்டால் மக்களுக்கு வாழ்வில்லை. மக்கள் இயங்க முடியாது. எனவே, அதுவே அமிழ்தம், அந்த அமிழ்தம்போலக் குழந்தையின் பிஞ்சு விரல் பட்ட கூழ் மாறிவிட்டது என்று வள்ளுவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார் என்றுதான் நாம் கொள்ளவேண்டும்.

நம்முடைய மொழியின் சிறப்பை நாம் படித்தறிந்திருக்கிறோம். கேட்டறிந்திருக்கிறோம். நம்முடைய மொழிக்குள்ள தனிச்சிறப்பு – மொழி – அது பெயர்ச்சொல்லாகவும் பயன்படும்; வினைச் சொல்லாகவும் பயன்படும். ஒருவரைப் பார்த்து – மொழி – என்று சொன்னால் அங்கே அது வினைச் சொல். என்னுடைய மொழி என்று சொன்னால் அங்கே அது பெயர்ச்சொல். ஆனால் ஆங்கிலத்திலே இந்த நிலை இல்லை. அது உலகத் தொடர்புடைய மொழியானாலுங்கூட, அதிலே இல்லாத அந்த ஆற்றலைத் தமிழ் பெற்றிருக்கிறது.

ஆங்கிலத்திலே Language என்கிறோம். அதற்கு வினைச் சொல்லாக வேறு சொற்கள்தான் இருக்கின்றன. say என்றோ, tell என்றோ speak என்றோ தான் சொற்கள் இருக்கின்றன. நம்முடைய தமிழ் மொழிக்குத்தான் பெயர்ச்சொல்லாகவும் வினைச்சொல்லாகவும் மொழி என்ற சொல் அமைந்திருக்கின்றது.

வாடிக்கொண்டும் வாழ்ந்துகொண்டும் இருக்கும் தமிழர்கள்

இத்தகைய சிறப்புக்குரிய மொழிக்குச் சொந்தக்காரர்களான தமிழர்கள் உலகில் பல பகுதிகளில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். வாழ்ந்துகொண்டும் இருக்கிறோம். வாடிக்கொண்டும் இருக்கிறோம்.

நான் இங்கே வந்து அமர்ந்ததும் தஞ்சை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த ஆரூர் தோழர் ஒருவர் ஆர்க்காடு வீராசாமி மூலமாக ஒரு மடலை என்னிடம் தந்தார். அதைப் படித்துப் பார்த்தேன். என்ன எழுதியிருக்கிறாரென்றால் முன்பெல்லாம் இங்கே சாதாரண சாமான்ய தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கின்ற தமிழர்கள் தாயகத்திற்குத் திரும்ப வேண்டுமென்றால், கப்பலிலே சென்றுவந்தோம். இப்போது விமானத்திலேதான் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. காரணம், சிதம்பரம் கப்பல் எரிந்த பிறகு எங்களுக்கு அந்த வாய்ப்பு இல்லை. எனவே, முதலமைச்சர் அவர்களே உங்களுடைய செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி, மத்திய அரசோடு தொடர்பு கொண்டு இல்லாவிட்டால் நீங்களே மற்றொரு சிதம்பரனாராக மாறி அந்தக் கப்பல் பயணத்தை எங்களுக்கு ஏற்பாடு செய்துகொடுங்கள் என்று எழுதியிருக்கிறார். கடிதம்தான் அது. வந்து அமர்ந்ததும் என் உள்ளத்தைக் கவலை கொள்ளச் செய்த கடிதம். கவனிக்கப்பட வேண்டிய கடிதம் அது என்பதை நான் உணருகிறேன்.

என்னுடைய செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி என்று அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். மத்திய அரசிலே எனக்கு எந்த அளவிற்குச் செல்வாக்கு இருக்கிறது என்பதை இதைப் பயன்படுத்துவதிலே நான் காணுகின்ற வெற்றியைப் பொறுத்துத்தான் நீங்கள் கணிக்க வேண்டுமென்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

இன்னொன்று – நேற்றைய தினம் பிரதமரைச் சந்தித்தபோது கூட – இங்கு சில எத்தர்களால் ஏமாற்றப்பட்டுச் சிங்கைக்கு அழைத்து வரப்பட்டு "பெரிய வேலை வாய்ப்பில் ஈடுபடுத்துகிறேன் கவலைப்படாதே" என்று கூறப்பட்டு, அதை நம்பி, தன்னுடைய நிலபுலன்களையெல்லாம் விற்று விட்டு, நகை நட்டுகளையெல்லாம் அடமானம் வைத்துவிட்டு சிங்கைக்கு வந்து, அழைத்தவர்கள் எங்கே போனார்கள் என்று தெரியாமல், சில தனியார் கம்பெனிகளிலே

வேலைக்கு அமர்ந்து, அவர்களால் கைவிடப்பட்டு சிங்கை வீதிகளிலே அலைந்து கொண்டிருக்கின்ற தமிழர்களையும் எண்ணிப் பார்க்கிறேன். எனவே, தமிழன் உலகத்தின் பல பகுதிகளில் வாழ்ந்து கொண்டும் இருக்கிறான். வாடிக்கொண்டும் இருக்கிறான்.

வாடிக் கொண்டிருக்கின்ற தமிழனுக்கு ஒரு வழி காண வேண்டுமென்று நேற்று உங்களுடைய பிரதமரிடத்திலே கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். அவரும் இதை மிகுந்த அக்கறையோடு கேட்டு நிச்சயமாகத் தகுந்த தீவிரமான நடவடிக்கை எடுக்க நான் உதவுகிறேன் என்றார். இதை – ஏமாந்த தமிழர்களுக்கு ஒரு நல்ல செய்தியாக நான் அறிவிப்பதோடு இனியும் ஏமாறாமல் இருக்க உங்களைத் தயார்படுத்திக் கொள்ளுங்கள் என்றும் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அண்ணாவின் வார்த்தைகளை வேதமாகக் கொண்டுள்ளோம்

தமிழ்ச் சமுதாயம் பல இடங்களில் பல இனங்களோடு சேர்ந்து வாழ வேண்டியிருக்கின்றது. இனம் கண்டு வாழ வேண்டியிருக்கின்றது. சிங்கப்பூரானாலும், மலேசியாவானாலும், எங்களுடைய தலைவர், எங்கள் **அண்ணன், பெரியார் வழி வந்த பேரறிஞர் அண்ணா** அவர்கள் – "ஆங்காங்கு வாழும் தமிழர்கள் அந்த மண்ணுக் குரியவர்களாக – அந்த மண்ணின் நலன்களில் நாட்டம் உடையவர்களாக – அதே நேரத்தில் மொழியை, இனத்தை, மொழி உணர்வை, இன உணர்வை மறக்காதவர்களாக வாழவேண்டும்" என்று சொன்ன அந்த வார்த்தைகளை நான் வேதமாக என்னுடைய நெஞ்சிலே செதுக்கி வைத்திருக்கிறேன். அதை இங்கே வெளியிடுவதில் நான் பெருமைப்படுகிறேன்.

அண்ணா அவர்கள் எத்தனைப் புலவர்கள் சங்க காலக் கட்டத்திலே வாழ்ந்தார்கள் என்று கணக்கெடுத்துப் புறநானூற்றுப் புலவர்களுடைய பட்டியலை மாத்திரம் வெளியிட்டு, தம்பிக்கு எழுதிய கடிதத்திலே சுட்டிக் காட்டியிருந்தார். நான் அதைப் படித்துப் பார்த்தவுடனேயே அண்ணா புறநானூற்றுப் புலவர்களை மாத்திரம் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அகநானூற்றுப் புலவர்களையும் சேர்க்க வேண்டுமேயென்று அந்தக் கணக்கையும் எடுத்து நான் சேர்த்துப் பார்த்தேன். ஏறத்தாழ அந்தப்

புலவர்களின் எண்ணிக்கை 210ஐ எட்டுகிறது; 210பேர் அகநானூறு, புறநானூறு பாடல்களை எழுதியிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பெயர்களைச் சொன்னால் அந்தக் காலத்தில் எப்படிப்பட்ட பெயர்களை அவர்கள் கொண்டிருந்தார்கள் என்ற அந்த உண்மை நமக்குத் தெரியும்.

அகநானூறு - புறநானூறு பாடிய புலவர்கள்

1. அடை நெடுங்கல்வியார்
2. அண்டர்மகன் குறுவழுதி
3. அரிசில்கிழார்
4. அள்ளூர் நன்முல்லையார்
5. அந்தி இளங்கீரனார்
6. அம்மூவனார்
7. ஆடுதுறை மாசாத்தனார்
8. ஆலங்குடி வங்கனார்
9. ஆலத்தூர் கிழார்
10. ஆலியார்
11. ஆவூர் கிழார்
12. ஆவூர் மூலங்கிழார்
13. ஆர்க்காடுகிழார் மகனார் வெள்ளைக்கண்ணத்தனார்
14. ஆலம்பேரிச் சாத்தர்
15. நக்கண்ணையார்
16. இடைக்காடனார்
17. இடைக்குன்றூர்க் கிழார்
18. இரும்பிடர்த்தலையார்
19. ஈழத்துப் பூதன் தேவனார்
20. உலேச்சனார்
21. உறையூர் இளம்பொன் வாணிகனார்
22. உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார்
23. உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனார்
24. உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார்
25. உறையூர் முதுகூத்தனார்
26. உமட்டூர்கிழார் மகனார் பரங்கொற்றனார்
27. உரோடகத்துக் கந்தரத்தனார்
28. உலோச்சனார்

29. ஊட்டியார்
30. ஊன்பொதி பசுங்குடையார்
31. எருக்காட்டூர்த் தாயங்கண்ணனார்
32. எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார்
33. எருவை வெளியனார்
34. எருவை வெளியனார் மகனார் கடலனார்
35. ஐயாதிச் சிறுவெண்டரையர்
36. ஐயூர் முடவனார்
37. ஐயூர் மூலங்கிழார்
38. ஒக்கூர் மாசாத்தனார்
39. ஒக்கூர் மாசாத்தியார்
40. ஒருசிறைப் பெரியனார்
41. ஒரு உத்தனார்
42. ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன்
43. ஓரம்போகியார்
44. ஓரேருழவர்
45. ஔவையார்
46. கடலுண்மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி
47. கண்ணகனார்
48. கணியன் பூங்குன்றன்
49. கபிலர்
50. கயமனார்
51. கருங்குழலாதனார்
52. கருவூர்க் கதப்பிள்ளை
53. கருவூர்க் கண்ணம் புல்லனார்
54. கருவூர்ப் பெருஞ்சதுக்கத்துப் பூதநாதனார்
55. கருவூர்ப் பூதஞ்சாத்தனார்
56. கல்லாடனார்
57. கழாத் தலையார்
58. கழைதின் யானையார்
59. கள்ளில் ஆத்திரையனார்
60. கடுந்தொடைக் காவினார்
61. கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார்
62. காக்கைப்பாடினியார் நச்செள்ளையார்

63. காரிகிழார்
64. காவட்டனார்
65. காவற்பெண்டு
66. காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார்
67. காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் செங்கண்ணனார்
68. காட்டூர் கிழார் மகனார் கண்ணனார்
69. காவன் முல்லைப்பூதனார்
70. குட்டுவன்கீரனார்
71. குடபுலவியனார்
72. குடவாயிற் கீரத்தனார்
73. குண்டுகட் பாலியாதன்
74. குறமகள் இளவெயினி
75. குறுங்கோழியூர்க்கிழார்
76. குன்றூர்க்கிழார் மகனார்
77. குறுங்குடி மருதனார்
78. குன்றியனார்
79. கூகைக் கோழியார்
80. கூடலூர்க்கிழார்
81. கோடைபாடிய பெரும்பூதனார்
82. கோதமனார்
83. கோப்பெருஞ்சோழன்
84. கோவூர்க்கிழார்
85. கோனாட்டு எறிச்சலூர் மாடலன் மதுரைக்குமரனார்
86. சங்கவருணரென்னும் நாகரியர்
87. சாகலாசனார்
88. சாத்தந்தையார்
89. சிறுவெண்டரையார்
90. சீத்தலைச் சாத்தனார்
91. செல்லூர்க் கோசிகன் கண்ணனார்
92. சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை
93. சேரமான் கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதை
94. சேந்தம் பூதனார்
95. சோணாட்டு முகையலூர்ச் சிறுகருந்தும்பியார்
96. சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்

97. சோழன் நல்லுருத்திரன்
98. சோழன் நலங்கிள்ளி
99. தன்காற்பூட் கொல்லனார்
100. தங்கால் முடக்கொற்றனார்
101. தாமப்பல கண்ணனார்
102. தாயங்கண்ணனார்
103. தாயங்கண்ணியார்
104. திருத்தாமனார்
105. தும்பி சோகினனார்
106. துறையூர் ஓடைக்கிழார்
107. தொடித்தலை விழுத்தண்டினார்
108. தொண்டைமான் இளந்திறையன்
109. நரிவெரூஉத் தலையார்
110. நல்லிறையனார்
111. நன்னாகனார்
112. நக்கீரனார்
113. நல்லாவூர் கிழார்
114. நல் வெள்ளியார்
115. நன்பலூர் சிறுமேதாவியார்
116. நெட்டியமையார்
117. நெடுங்கழுத்துப்பாணர்
118. நெடும்பல்லியத்தனார்
119. நெய்தற் சாய்த்துய்த்த ஆவூர் கிழார்
120. நொச்சி நியமங்கிழார்
121. நோய்ப் பாடியார்
122. பக்குடுகை நன்கணியார்
123. பரணர்
124. பாண்டரங்கண்ணனார்
125. பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி
126. பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்
127. பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்
128. பாண்டியன் கானப்பேரெயில் தந்த உக்கிரப் பெருவழுதி
129. பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ
130. பெருந்தேவனார்

131. பாரி மகளிர்
132. பிசிராந்தையார்
133. பிரமனார்
134. புல்லாற்றூர் எயிற்றியனார்
135. புறத்திணை நன்னாகனார்
136. பூங்கணுத்திரையார்
137. பூதப்பாண்டியன் தேவி பெருங்கோப்பெண்டு
138. பெருங்குன்றூர்க் கிழார்
139. பெருங்கோழிநாய்க்கன் மகள் நக்கண்ணையார்
140. பெருஞ்சித்திரனார்
141. பெருந்தலைச்சாத்தனார்
142. பெரும்பதுமனார்
143. பெருந்தேவனார்
144. பேய்மகள் இளவெயினி
145. பேரெயின் முறுவலார்
146. பேரி சாத்தனார்
147. பொத்தியார்
148. பொய்கையார்
149. பொருந்திலிளங்கீரனார்
150. பொன்முடியார்
151. போந்தைப் பசலையார்
152. மதுரை அளக்கர் ஞாழலார் மகனார் மள்ளனார்
153. மதுரை அறுவை வாணிகன் இளவேட்டனார்
154. மதுரை இளங்கண்ணி கௌசிகனார்
155. மதுரை இளம்பாலாசிரியர் சேந்தன் கூத்தனார்
156. மதுரை எழுத்தாளனார்
157. மதுரை ஓலைக்கடைக் கண்ணம் புகுந்தாராயத்தனார்
158. மதுரைக் கணக்காயனார்
159. மதுரைக் கணக்காயனார் மகன் நக்கீரனார்
160. மதுரைக் கள்ளின் கடையத்தன் வெண்ணாகனார்
161. மதுரை கவுணியன் பூதத்தனார்
162. மதுரை காஞ்சிப் புலவர்
163. மதுரை செங்கண்ணனார்
164. மதுரைக் கூல வாணிகன் சீத்தலைச் சாத்தனார்

165. மதுரைத் தமிழ்க் கூத்தனார்
166. மதுரை நக்கீரர்
167. மதுரைப் படைமங்க மன்னியார்
168. மதுரைப் பண்டவாணிகன் இளந்தேவனார்
169. மதுரைப் பாலாசிரியர் நற்றாமனார்
170. மதுரைப் பூதனிள நாகனார்
171. மதுரைப் பேராலவாயார்
172. மதுரைப் போத்தனார்
173. மதுரை மருதனிள நாகனார்
174. மதுரை வேளாசான்
175. மருதனிள நாகனார்
176. மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ
177. மாங்குடிக் கிழார்
178. மாதி மாதிரத்தனார்
179. மார்க்கண்டேயனார்
180. மாமூலனார்
181. மாற்பித்தியார்
182. மாறோக்கத்து நப்பசலையார்
183. மாற்றூர்கிழார் மகனார் கொற்றங் கொற்றனார்
184. முடங்கிக் கிடந்த சேரலாதன்
185. முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர்
186. மோசிகீரனார்
187. மோசி சாத்தனார்
188. வடம நெடுந்தத்தனார்
189. வடம வண்ணக்கண் தாமோதரனார்
190. வடம வண்ணக்கண் பெருஞ்சாத்தனார்
191. வடம வண்ணக்கண் பேரிசாத்தனார்
192. வடமோதங்கிழார்
193. வன்பரணர்
194. வண்ணப்புறக் கந்தரத்தனார்
195. வான்மீகியார்
196. விரிச்சியூர் நன்னாகனார்
197. விரியூர் நக்கனார்
198. வீரை வெளியனார்

199. விற்றூற்று மூதெயினனார்
200. வெள்ளாடியனார்
201. வெள்ளி வீதியார்
202. வெண்ணிக் குயத்தியார்
203. வெள்ளெருக்கிலையார்
204. வெள்ளைக்குடி நாகனார்
205. வெள்ளை மாளர்
206. வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார்
207. வேம்பற்றூர்க் குமரனார்

– இதுவே, அகநானூறு – புறநானூறு பாடிய புலவர்கள் பட்டியலாகும்.

வள்ளுவர் குறளுக்கு நான் எழுதிய உரை

பெரியார் வந்த பூமி இது. அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் வந்து உரையாற்றிய பூமி இது, ஆன்மீகக் கருத்துக்களை இங்கே வந்து வழங்கிய குன்றக்குடி அடிகளார் வந்த பூமி இது. இங்கே அடியேனும் வந்து உங்களைக் காணுகின்ற வாய்ப்புக் கிடைத்துள்ளது.

நம்முடைய இலக்கியங்களிலே இன்றைக்கு நான் முதலிலே குறிப்பிட்டதைப் போலப் பொதுமறையாக இன்றைக்கும் போற்றப்படுவது குறள். இந்தத் திருக்குறளுக்கு நான் உரை எழுதியிருக்கிறேன். குறளோவியம் மாத்திரமல்ல; உரையும் எழுதியிருக்கிறேன். அந்த உரை எழுதும்போது கற்பனையாக அல்ல, வேண்டுமென்றே வலிந்து அல்ல, இப்படித்தான் வள்ளுவர் எழுதியிருக்கிறார் என்பதைப் புரிந்துகொண்டு நானே மாத்திரமல்ல; பல புலவர்களோடு கலந்து பேசி நான் இந்த உரையை எழுதியிருக்கிறேன். நான் எழுதியதைக்கூடத் திருத்த வேண்டிய நிலைமை எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றது.

ஏற்கெனவே,

"தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநன் தொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை"

– என்ற குறளுக்குப் பரிமேலழகர் போன்றவர்களும், அதைப் பின்பற்றி டாக்டர் மு.வ. போன்றவர்களும் எழுதியுள்ள உரை என்னவென்றால், தெய்வத்தைக்கூட தொழாமல் கணவனையே

தெய்வமாகக் கொண்டு வணங்குகின்ற பெண் "மழையே வா – மழையே பெய்" என்று சொன்னால் மழை பெய்யுமென்று எழுதியிருக்கிறார்கள். இது ரொம்ப ஆபத்தானது. ஏனென்றால் மழை பொழியாத காலத்திலே வீட்டுக்காரியைக் கூப்பிட்டு மழை வரச்சொல் என்று சொல்லி அது வரவில்லை என்றால் என்ன ஆகும்? எனவே அந்த உரை பொருந்தாது என்று புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன் அப்போதே கூறியிருக்கிறார்.

புரட்சிக் கவிஞரின் குறள் விளக்கம்

அவர் என்ன கூறினாரென்றால் தெய்வத்தைக்கூடத் தொழாமல் கணவனைத் தொழுகின்ற பெண் எப்படிப்பட்டவள் என்றால் நாம் மழை பெய் என்றவுடன் மழை பெய்தால் அந்த மழை எந்த அளவிற்குச் சிறந்ததோ அந்த அளவிற்குச் சிறப்பானவள் என்று எழுதினார். இந்தக் குறளுக்கு நான் உரை எழுதும்போது எனக்கு இந்தக் கருத்தை மேலும் மெருகேற்ற வேண்டுமென்று தோன்றியது. அந்தப் பெண்ணுக்கு மேலும் உரிமை அளிக்கவேண்டுமென்று தோன்றியது. அந்த உரிமையை வள்ளுவர் அளித்திருக்கிறார் என்று எனக்குப் புரிந்தது.

தெய்வத்தைக்கூட தொழாமல் கணவனைத் தொழுகின்ற பெண் – பெய் என்று சொன்னவுடன் பெய்கின்ற மழையைப் போன்ற அடிமை ஆவாள். மழை பெய் என்று சொன்னால் – பெய்துவிடுமா? பெய்துவிடாது. இயற்கை நிலை அது. ஆணையிட்டுப் பெய்யக் கூடியதல்ல மழை. ஆணையிட்டுப் பெய்கின்ற மழையைப் போன்றவள் பெண் என்று சொன்னால் அவள் ஒரு அடிமையாகத்தான் இருப்பாள். ஆகவே, பெய்யெனப் பெய்யும் மழையாக அவள் ஆகிறாள். தெய்வத்தைக்கூடத் தொழாமல் கணவனையே தெய்வமாகக் கருதிக் கொண்டிருக்கின்ற பெண் இருக்கிறாளே, அவள் பெய் என்று சொன்னவுடன் பெய்கின்ற மழையைப் போன்ற அடிமையாவாள் என்ற அந்தக் கருத்தைத்தான் 'கலைஞர் உரை' என்ற புதிய நூலிலே நான் எழுதியிருக்கிறேன்.

என் மூலம் வாழ்த்தும் தமிழக மக்கள்

நீண்டநேரம் இலக்கிய உரை இங்கே உங்கள் முன்னிலையில் உங்களுக்காகச் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இறுதியாக நான் உங்களைக் கேட்டுக்கொள்வதெல்லாம் தமிழக மக்கள் உங்களை என் வாயிலாக வாழ்த்திக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். உங்களுடைய வாழ்த்துக்களையெல்லாம் என் நெஞ்சிலே ஏந்தி அவர்களுக்குக் காணிக்கையாக்க நான் இருக்கிறேன்.

நாளையதினம் மலேசியப் பயணத்தை மேற்கொள்கிறேன். மலேசியப் பயணத்தில் சில தொழில்துறைப் பிரச்சினைகளைப் பற்றியும் நீண்ட காலமாகத் தமிழ்நாட்டிற்கும் அந்த நாட்டிற்கும் உள்ள கலாச்சாரத் தொடர்பு பற்றியும் அங்கேயும் பேசவிருக்கிறேன். நம்முடைய தொடர்பு என்றென்றும் அறுந்துபோகாமல் தொடர்ந்துகொண்டே இருக்கக்கூடிய ஒரு உறவாகும். உங்களையெல்லாம் பார்க்கிறேன். மகிழ்கிறேன். என்னுடைய பேச்சு நிறைவுபெறப் போகிறதே, உங்களைப் பிரிய நேரிடுகிறதே என்கின்ற அந்தக் கலக்கத்தோடு, நான் உங்களிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொள்கிறேன். என்றென்றும் நாம் உடன்பிறப்புகளாக – ஒரின உணர்வுமிக்கவர்களாக வாழ்வோம் என்று கூறி விடைபெறுகிறேன்".

கோலாலம்பூரில், தமிழ் அமைப்புகள் அளித்த வரவேற்பில் முதலமைச்சர் கலைஞர் ஆற்றிய உரை.

"பெருமதிப்புக்கும் மரியாதைக்கும், பாசத்திற்கும் உரிய டத்தோ ஸ்ரீ சாமிவேலு அவர்கள் தமிழ்க்கடல் வரப்போகிறது, தமிழ்க் கடல் வரப்போகிறது என்று கூறினார்கள். ஆமாம், என் எதிரே கடலே வந்து நிற்கிறது. இந்தக் கடலில் நான் இருக்கின்ற இந்த மேடை ஒரு தெப்பமாக மிதந்து கொண்டிருக்கின்றது.

மலேசியா, சிங்கப்பூர் நாடுகளுக்குக் கலாச்சார உறவை உறுதிப்படுத்துகின்ற வகையிலும் அத்துடன் தொழில் துறை, வணிகத் துறை, கல்வித் துறை ஆகியவற்றின் தொடர்புகளை வலுப்படுத்துகின்ற வகையிலும் மேற்கொண்ட சுற்றுப் பயணத்தில் ஐந்தாவது நாளாக இன்று உங்களையெல்லாம் சந்திக்கும் நல்ல வாய்ப்பினை நான் பெற்றிருக்கிறேன்.

தமிழகத்தில், இந்தியத் திருநாட்டில் நான் மேற்கொண்டிருக்கின்ற அரசியல் இயக்கத்திற்கு எத்தனையோ சோதனைகள், வேதனைகள் வந்தன என்றும், அவற்றை அங்குள்ள மக்கள் மாத்திரமல்லாமல் கடல் கடந்து வாழ்கிற நீங்களும் உங்களுடைய அன்பால் ஆதரவால் தாங்கிக் கொண்டு அந்த இயக்கத்தைத் தூக்கி நிறுத்தியிருக்கிறீர்கள் என்பதும் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

தொலைவில் இருந்தாலும் உங்களுடைய கருணைப் பார்வை என் மீதும் நான் தலைமையேற்றிருக்கின்ற அரசியல் இயக்கத்தின் மீதும் என்றைக்கும் மாறாமல் இருந்துகொண்டு வருகின்றது. இதில் எந்தவிதமான ஐயப்பாடும் கிடையாது. இருப்பினும் அரசியல் வெப்பத்தைத் தணித்துக் கொள்ள நான் அடிக்கடி இலக்கிய அரங்கிற்குச் செல்வதை என்னுடைய வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறேன். கோடையில் இளைப்பாற்றிக் கொள்ளும் குளிர் தருவாக – தரு நிழலாக இருப்பது எனக்கு இலக்கியம்தான் என்பதை நீங்கள் நன்கறிவீர்கள்.

அந்த இலக்கியத்தை இந்த மாமன்றத்திலே இன்றைக்கு உங்களோடு பரிமாறிக் கொள்வதற்காக உங்கள் முன்னால் நான் நின்று கொண்டிருக்கிறேன்.

எனது எழுதுகோல்

என்னுடைய ஆருயிர் நண்பர் மறைந்த கண்ணதாசன் ஒருமுறை என்னைப் பற்றிக் கூறும்போது – "கருணாநிதி, உன்னுடைய செங்கோலை ஒருவேளை யாராவது பறித்தாலும் பறிக்கலாம், ஆனால் உன் கையில் இருக்கின்ற எழுதுகோலை எவராலும் பறிக்கமுடியாது" என்றார். அந்த நம்பிக்கை எனக்கு என்றைக்கும் உண்டு. அந்த நம்பிக்கையை எனக்குத் தருவதற்காக உங்களைப் போன்ற உடன்பிறப்புக்கள் இலட்சோப இலட்சம் பேர் இந்த உலகத்தின் பல பகுதிகளிலே உண்டு. அந்தத் துணிவோடுதான் உங்கள் முன்னால் நின்றுகொண்டிருக்கிறேன்.

தமிழகத்திற்கும், மலேசிய நாட்டிற்கும் சிங்கப்பூர் நாட்டிற்கும் இன்று நேற்றல்ல – நீண்ட நெடுங்காலமாக நம்முடைய சாதனைச் செம்மல் சாமிவேலு அவர்கள் எடுத்துக் காட்டியதைப்போலத் தொடர்பும் உறவும் சொந்த பந்தமும் உண்டு. அந்த அடிப்படையில்தான் உங்களையெல்லாம் சந்திக்க இரண்டாவது முறையாக நான் வந்திருக்கிறேன். இங்கே நடைபெற்ற உலகத் தமிழ் மாநாட்டின்போது நான் வந்தேன். அப்போது விமான நிலையம் கோலாலம்பூர் நகருக்கு அருகே இருந்தது. அதனால் பல்லாயிரக்கணக்கில் நீங்கள் விமான நிலையத்திற்குத் திரண்டு வந்து என்னைக் கசக்கிப் பிழிந்து அந்த மண்டபத்திற்குள் சாறாகக் கொண்டு வந்து சேர்த்தீர்கள். அதே சிரமம் அருமை நண்பர் சாமிவேலு அவர்களுக்கும் வேறு சில அமைச்சர்களுக்கும் அன்றைக்கு ஏற்பட்டதை நான் நன்றாக அறிவேன். இன்றைக்கு அந்த இன்பத் தொல்லையிலிருந்து என்னைக் காப்பாற்றுவதற்காக நம்முடைய சாமிவேலு அவர்கள் உபாயம் செய்து கொல்லைப்புற வழியாக என்னை அழைத்து வந்துவிட்டார்.

பொதுவாகக் கொல்லைப்புற வழியாக வருவது எனக்குப் பிடிப்பதில்லை. அது அரசியலில் ஆகட்டும், இலக்கியமாகட்டும், அதிலே கொல்லைப்புற

வழியை நான் என்றைக்கும் தேர்ந்தெடுப்பதில்லை. ஆனால் உங்களுடைய அன்பு, பாசம் நீங்கள் என் மீது கொண்டிருக்கின்ற உணர்வு மிக்க உறவு, அதன் காரணமாக நான் இங்கே முழுமையாக வந்தால்தான் ஏதாவது பேசமுடியும் என்பதற்காக – ஒருவர் கையை, ஒருவர் காலை என்று ஆளுக்கொரு உறுப்பை எடுத்துக்கொண்டால் கருணாநிதி இங்கே வந்ததாகத் தகவல் என்பதைத்தான் சாமிவேலு அவர்களால் இங்கே கூற முடியும்! எனவேதான் இந்த வழியைத் தேர்ந்தெடுத்து உங்களைச் சந்திக்கின்ற அரிய வாய்ப்பினை நான் பெற்றிருக்கிறேன்.

நான் சிங்கப்பூரில் தமிழ் மக்களிடையே உரையாற்றும்போது ஒன்றைச் சொன்னேன் – சிங்கப்பூரில் பிரதமரைச் சந்தித்தேன், அமைச்சர் பெருமக்களைச் சந்தித்தேன், வணிகப் பெருமக்களைச் சந்தித்தேன், அவர்களுடைய குழுக்களை, நிறுவனத்தினரை எல்லாம் சந்தித்து அவர்களோடு பேசினேன். ஆனால் இப்போது உங்களைச் சந்திக்கின்றேன், பேச முடியாமல் நிற்கிறேன். உங்களைப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தால் போதும்போல் இருக்கிறது – என்று சொன்னேன்.

அங்கே சொல்லிவிட்டு இங்கே சொல்லாவிட்டால் நீங்கள் என்னைப் பற்றி என்ன கருதுவீர்கள் என்பதற்காக அல்ல; உண்மையிலேயே ஒரு நாள், இரண்டு நாள் அல்ல – இங்கேயே நின்றுகொண்டு உங்களுடைய திருமுகங்களை எல்லாம், என்மீது நீங்கள் வீசும் அன்புப் பெருக்கையெல்லாம், உங்களுடைய கனிவான பார்வையையெல்லாம் அனுபவித்தவாறு விழி மூடாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தால் என்ன என்ற நிலையில்தான் உங்கள் முன்னால் உங்களுடைய அன்பன், உங்களுடைய சகோதரன் – உங்கள் அடிமை, நான் நின்றுகொண்டிருக்கின்றேன்.

இலக்கிய உரை இங்கே நான் ஆற்றுவேன் என்று கடந்த நான்கைந்து நாட்களாக நடத்தப்படுகின்ற விளம்பரங்களில் நம்முடைய டத்தோ அவர்களால் குறிப்புக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. தமிழர்களுக்கு இலக்கியம் என்பதைத் தவிர வேறு வரலாறு கிடையாது. வரலாறு இருக்கிறது, ஆனால் எழுதப்படவில்லை. எழுதப்படாத காரணத்தால் தான், இந்தியாவின் வரலாறே தமிழகத்திலிருந்து எழுதப்பட வேண்டுமென்று மனோன்மணீயம் சுந்தரனார் சுட்டிக்காட்டியதையும், அது குறித்து அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள்

பேசியதையும் நான் பலமுறை நினைவுப்படுத்தியிருக்கிறேன். இந்தியநாட்டு வரலாறு கங்கைக் கரையிலிருந்து எழுதப்பட்டதற்குப் பதிலாகக் காவிரிக்கரையிலிருந்து எழுதப்பட வேண்டுமென்பது தான் வரலாற்றுப் பேராசிரியர்களுடைய துணிவான – திட்டவட்டமான – தெளிவான முடிவாகும்.

அப்படி எழுதப்படாத காரணத்தால் நமக்கென்று வரலாறு கிடையாது; எழுதப்படாத காரணத்தால் வரலாறே இல்லை என்று ஆகிவிடுமா என்றால் கிடையாது. வரலாறு உண்டு. ஆனால் எழுதப்படவில்லை. நமக்குக் கிடைத்த இலக்கியங்கள்தான் வரலாற்றுச் சான்றுகளாக இருக்கின்றன. நான் நம்முடைய பழைய வரலாறுகள், சேர சோழ பாண்டியர்களுடைய வரலாறுகளைப் பற்றி நினைப்பதற்கு முன்பு அண்மையில் 200 ஆண்டுக் காலத்தில் நடைபெற்ற வரலாற்று நிகழ்ச்சி ஒன்றை – தமிழகத்திற்கும் மலேசியாவிற்கும் ஏற்பட்ட தொடர்பு எத்தகையது என்பதை விளக்குவதற்காகக் கூற விரும்புகிறேன்.

தமிழகத்தில் நடைபெற்ற சுதந்திரப் போராட்டத்தில், வெள்ளையரை எதிர்த்து முதலிலே களம் சென்று கட்கம் ஏந்தி இறுதியாக சுதந்திரத்திற்காகத் தன்னையே பலி கொடுத்துக் கொண்ட பூலித்தேவன், தொடர்ந்து வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன், தொடர்ந்து மருது பாண்டியர்கள் ஆகியோரைத் தொடர்ந்து 1802ஆம் ஆண்டு மருதுபாண்டியர்களின் வழித்தோன்றல்கள், அவர்களுடைய உறவினர்களை – அந்தப் புரட்சிக் காரர்களை – போராளிகளை எஞ்சிய விடுதலைப்போர்த் தளபதிகளைத் தூத்துக்குடியிலிருந்து கப்பலில் ஏற்றி ஜேம்ஸ் வால்ஷ் என்பவர் லெப்டினென்ட் ராக் ஹெட் என்பவரின் தலைமையில் மொத்தம் 73 பேரை 76 நாட்கள் பயணம் செய்ய வைத்து, கடைசியாகக் கொண்டுவந்து விட்ட இடம் பினாங்கு. மலேசியப் பகுதியிலே உள்ள பினாங்கில்தான் அவர்கள் கொண்டுவந்து விடப்பட்டார்கள். இது ‘சவுத் இண்டியன் ரிபல்லியன்’ என்ற தலைப்புள்ள புத்தகத்தில் காணப்படுகின்ற உண்மை.

நாடு கடத்தப்பட்டோர்

தூத்துக்குடியிலிருந்து 73 பேர் 76 நாட்கள் கப்பலில் பயணம் செய்தார்கள். அவர்களுடைய கைகளிலே கால்களிலே விலங்கு மாட்டப்பட்டிருந்தது. நான்கைந்து பேர்களின் கைகள்தான் கட்டப்படவில்லை. காரணம் - அவர்கள் கப்பலில் சமையல் வேலைக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தார்கள். அவர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் எல்லாம் விலங்கிடப்பட்டு பினாங்கில் 76 நாள் பயணத்திற்குப் பிறகு சேர்க்கப்பட்டார்கள். நான் அவ்வாறு கொண்டு செல்லப்பட்ட அந்த நூலிலே உள்ள 73 பேரின் பெயர்களையும் உங்கள் முன்னால் படிக்க விரும்புகிறேன். அதுதான் நாம் அவர்களுக்கு ஆற்றுகின்ற கைமாறு. அவர்களுக்காக நாம் செய்கின்ற வீர வணக்கம். 73 பெயர்களைப் படிக்கும் போது கொஞ்சம் உங்களுக்கு அயர்வு ஏற்படலாம். ஆனால் அயர்வு ஏற்படக் கூடாது. அயர்வில்லாமல் ஆங்கிலேய ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்துப் போரிட்ட மான மறவர்களின் பெயர்களைப் படிக்கின்ற நேரத்தில் அயர்வுக்குப் பதிலாக உணர்வு ஏற்பட வேண்டும். எனவே படிக்கின்றேன்:

1. வேங்கம் பெரிய உடையத்தேவர், சிவகங்கை
2. துரைசாமி (தந்தை பெயர் மருதுபாண்டியன்)
3. வேரப்பூர் பொம்ம நாயக்
4. ஜெகநாத அய்யர், ராமனாதபுரம்
5. ஆண்டியப்பத் தேவன்
6. சடமாயன்
7. கோனியாமி தேவன்
8. தளவாய் குமராசாமி நாயக், பாஞ்சாலங்குறிச்சி
9. மேலூரா் குமாரத் தேவர்
10. பாண்டியன்புத்தூர் பாண்டியன்
11. முத்துவீரா, அரங்குளம்
12. சாமி, மணக்காடு
13. ராமசுவாமி
14. இருளப்பதேவர், நாங்குனேரி
15. பாண்டியன் நாயக், கம்பாடி
16. மாடத்தேவன்

17. மாலயில்மாடன்
18. சின்ன பிச்சத் தேவன்
19. வீரபாண்டியத் தேவன்
20. வீரப்பெருமாள் தேவன்
21. கருப்பத் தேவன்
22. சுலோமோனியா
23. நந்தசாமி
24. பெருமாள்
25. சின்ன பிச்சத்தேவன் உடையத்தேவன்
26. சின்ன பிச்சத்தேவன் மகன் தேவிநாயக்
27. முத்துராமத் தேவன்
28. மண்டத் தேவன்
29. பேயன்
30. அழகநம்பி
31. வைகுண்டத் தேவன்
32. சிரியண்ணத் தேவன்
33. கோனியாலும்
34. முல்லைவடிவு
35. சந்தானம்
36. வீரபத்திரன்
37. சிலம்பன்
38. பேயன்
39. ராமசாமி
40. இருளப்பன்
41. குமாரசாமி
42. வீரபாண்டியன்
43. வெங்கட்டராயன்
44. உடையார்
45. முத்துராக்கு
46. முத்துராக்கு, அணக்குளம்
47. சொக்குத்தலவான்
48. இருளப்பத் தேவன்
49. மல்லையநாயக்கன்

50. சுலோமணி நாயக்கன்
51. தொமச்சிநாயக்
52. சுலோமணிநாயக்
53. ராமசாமி
54. பிச்சாண்டி நாயக்
55. கல்லுமாடம் தளவாய்
56. சின்னமாடன்
57. வைத்திமூர்த்தி
58. தளவாய்பிள்ளை
59. சுப்ரமணியம்
60. பெத்தண்ணநாயக்
61. கிருஷ்ணமநாயக்
62. மயிலேனன்
63. வயலமுத்து
64. ராமன்
65. பாளையநாயக்
66. குமரன்
67. வெள்ளைய கொண்டன்
68. ராமன்
69. அழகுசொக்கு
70. சேக் உசேன்
71. அப்பாநாயக்
72. ராமன், சூளை
73. குப்பண்ண பிள்ளை

இப்படி 73பேர் 1802ஆம் ஆண்டு பினாங்கில் இறக்கிவிடப்பட்ட பிறகு, இதில் மூன்றில் ஒரு பங்குப் பேர் பல்வேறு காரணங்களால் இறந்துவிடுகின்றனர்.

இவர்களைக் கப்பலேற்றி அனுப்பிய ஜேம்ஸ் வால்ஷ் 1818ஆம் ஆண்டு பினாங்குக்கு வருகிறான். அங்கே அவன் கண்ணில் பரட்டைத் தலையோடு, பராரி கோலத்தோடு, ஒடிந்து விழும் உடல் அமைப்போடு, எலும்பும் தோலுமாக, வாலிப வயதினன் – ஆனாலும் வயதானவனைப் போன்ற தோற்றமுடைய ஒருவனை அங்கே பார்க்கிறான். பார்த்தவுடன்

அவன் யார் என்று தெரிகிறது; சந்தேகத்தோடு அவனைப் பார்த்து – “உன்பெயர் துரைசாமி தானே?” என்று கேட்க, அவன் “ஆமாம்” என்கிறான். அந்தத் துரைசாமி யார் தெரியுமா? நான் படித்தேனே பட்டியல் – அதில் இரண்டாவதாகப் படித்த மருதுபாண்டியனின் இளையமகன் – வீரப்போரிட்டு மடிந்தானே வெள்ளையரை எதிர்த்து, அந்த மருது பாண்டியனின் மகன் துரைசாமி தான் அவன். அவன் தான் ஈளை கட்டி இருமலோடு – பரட்டைத் தலையோடு – பராரி கோலத்தோடு பரங்கியருக்கு முன்னால் நின்றான்.

இதைப்பற்றி அந்தப் பரங்கியன், ஜேம்ஸ் வால்ஷ் என்ன எழுதியிருக்கிறான் என்பதையும் நான் உங்களிடம் படித்துக்காட்ட விரும்புகிறேன் – ‘துரைசாமி என்ற பெயரைக் கேட்டதும் என் நெஞ்சில் யாரோ கட்டாரியால் குத்தியது போன்ற உணர்வைப் பெற்றேன். நான் சிறைபிடித்துக் கப்பலிலே 15 வயது பையனாக ஒப்படைத்த கைதிதான் இன்று பினாங்கில் என்முன் நின்றான். வெளித் தோற்றத்திலே மாற்றங்கள், ஆனால் உள்ளம் அதே உள்ளம். கடந்த கால நினைவுகளை என் முன்னால் எதிரொலித்தது. என்பெயரை அவன் சாதாரணமாகத் தெரிந்து கொண்டதும் என்னுடைய பழைய கால நட்பை நினைவு கூர்ந்து தன்னுடைய குடும்பத்தாரிடம் ஒப்படைக்கும்படி ஒரு கடிதத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய அளவிற்கு நம்பிக்கை வயப்பட்டான். ஆனால் அப்போதிருந்த ஆங்கிலேய அரசின் ஆணையின்படி அது விதிக்கு மாறானது என்பதால், நான் அந்த உதவியைச் செய்ய முடியவில்லை’ என்று எழுதியிருக்கிறான்.

மருதுபாண்டியன் மகன் துரைசாமியின் வாரிசுகள்

இவ்வாறு மருதுபாண்டியனின் மகன் துரைசாமி பிச்சைக்காரக் கோலத்தில் இருந்து தன்னைச் சிறைப்பிடித்துத் தூத்துக்குடியிலிருந்து அனுப்பிய ஜேம்ஸ் வால்ஷ் இடமே ஒரு கடிதத்தை உறவினர்களிடம் தரமுடியுமா என்று கொடுத்தபோது “அதை வாங்க மறுத்துவிட்டேன்” என்று வருத்தத்தோடு குறிப்பு எழுதியிருக்கிறான். அந்தத் துரைசாமி என்ன ஆனாரோ, எப்படியானாரோ; இன்று துரைசாமியின் வாரிசுகளாக வந்தவர்கள் எத்தனைப்பேர் இந்த மண்டபத்தில் அமர்ந்திருக்கிறார்களோ எனக்குத் தெரியாது.

வீரப்பரம்பரையின் வழித்தோன்றல் துரைசாமி விடப்பட்ட நாடு மட்டுமல்ல இது. தமிழகத்தின் சோழ மன்னன் இந்தக் கடல் பரப்பில், கடாரம் வரையில் வந்து சென்றான் என்ற வரலாறு நமக்கு உண்டு. இன்றைக்கும் மலேசிய நாட்டின் மாநிலங்களில் ஒன்றாக இருக்கிற – கடா தான் அந்தக் காலத்து கடாரம். அதை நினைவுப்படுத்தும் வகையில் இன்றைக்கும் திருவாரூருக்கு அருகே கடாரங்கொண்டான் என்ற ஊர் தஞ்சை மாவட்டத்திலே இருக்கிறது. அந்த ஊர் வழியாகச் செல்லும்போதும் கடாரங்கொண்டான் என்ற பெயரைக் கேட்கும் போதெல்லாம் சோழமன்னனுடைய நினைவு மாத்திரமா வருகிறது? அந்தக் கடாரம் இருக்கின்ற பகுதியிலே என்னுடைய தமிழ் மக்களாகிய நீங்கள் எல்லாம் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றீர்களே என்கின்ற அந்த நினைவும் அல்லவா எனக்கு வருகின்றது!

சோழ மன்னர்கள் மாத்திரமல்ல; பாண்டிய மன்னனுடைய தூதுவர்கள் ஒரு காலத்தில் ரோமாபுரியிலே அகஸ்டஸ் மன்னனுடைய மாளிகையிலே அத்தாணி மண்டபத்திலே பாண்டிய நாட்டுத் தூதுவர்களாக வீற்றிருந்தார்கள் என்ற வரலாறும் நமக்கு உண்டு.

தமிழ்நாட்டு முத்துக்களை கிளியோபாட்ரா, தான் குடிக்கின்ற மதுவிலே போட்டு குலுக்கிக் குடித்தாள் என்கின்ற அந்த வரலாறும் நமக்கு உண்டு. இதெல்லாம் நம்முடைய வாழ்வின் சிறப்பை, வீரத்தை விளக்கக்கூடிய வரலாறுகள். இப்படி இந்து மகாக் கடலையும் சுற்றியுள்ள கடல்களையும் தாங்கள் நீச்சல் அடிக்கின்ற ஏரிகளாக மாற்றிக்கொண்டு வாழ்ந்தவர்கள்தான் தமிழர்கள். இன்று பல கல் தொலைவு பயணம் என்பதும் – பல கல் தொலைவில் கலாச்சாரத் தொடர்புகள் ஏற்படுவது என்பதும் எளிதாகிவிட்டது. ஆனால் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இத்தகைய தகவல் தொடர்புகள், கலாச்சாரத் தொடர்புகள் உறுதிப்படுத்துவதும், ஒன்றோடொன்று சந்திப்பதும் இயலாத காரியங்களாக இருந்தன. நான் சிங்கப்பூரில் கூடக் குறிப்பிட்டேன். ஆப்ரகாம் லிங்கன் கொலை செய்யப்பட்ட செய்தி இலண்டன் நகரிலே ஐந்து நாட்களுக்குப் பிறகுதான் கிடைத்ததாம். தந்திக் கம்பி வசதிகள் இருந்த அந்தக் காலத்திலும் கூட ஐந்து நாட்களுக்குப் பிறகுதான் அந்தச் செய்தி கிடைத்திருக்கின்றது. அந்த அளவிற்குத் தகவல் தொடர்பு தொலை

தூரத்தில் இருந்த காலம் மாறி, இன்றைக்கு நான் இங்கே பேசிக் கொண்டிருக்கும்போதே அதை இங்கிலாந்தில் கேட்கலாம். ஒலிபரப்புவார்களோ என்னவோ எனக்குத் தெரியாது; ஆனால் கேட்கலாம்!

உலகம் இன்றைக்குச் சுருங்கிவிட்டது. விஞ்ஞானம் இன்றைக்கு உலகத்தைச் சுருங்க வைத்துவிட்டது. ஒரே உலகம் என்றாலுங்கூட – உலகம் சுருங்கிவிட்டது என்றாலுங்கூட ஒரே உலகம் என்று சொல்வோம். ஆனால் அதே நேரத்தில் நாம் நம்முடைய நாட்டின் எல்லைகளைக் காப்பாற்றுவோம், அழிக்காமல் இருப்போம் என்கின்ற அந்த உணர்வு ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் நாட்டு மக்களுக்கும் இருக்கின்றது.

உலகத்தில் உள்ள மொழிகளையெல்லாம் விட நம்முடைய மொழி மூத்தமொழி. இதை நான் தற்பெருமைக்காகச் சொல்லவில்லை; உண்மையைத்தான் சொல்கிறேன். 'காக்கைக்கும் தன் குஞ்சு பொன்குஞ்சு' என்ற பழமொழியின் நிலையிலே இதை நான் சொல்ல வில்லை; உள்ளபடியே இது பொன்குஞ்சுதான். மூத்த மொழிதான் நம்முடைய தமிழ்மொழி.

ஒருமுறை தந்தை பெரியார் அவர்கள், தமிழ் காட்டுமிராண்டி மொழி என்று சொன்னபோது சிலர் கோபித்துக் கொண்டு ஒரு மேடையிலே ஒரு முறை நான் பேசும்போது எனக்கொரு சீட்டு அனுப்பினார்கள். பெரியார் இப்படிச் சொல்கிறாரே என்று கேட்டிருந்தார்கள். அதற்கு நான் தந்தை பெரியார் காட்டுமிராண்டி என்று சொன்னது உண்மைதானே என்றேன்; திடுக்கிட்டார்கள். கல் தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தே முன் தோன்றிய மூத்த மொழி இது. அதாவது கல்லும் மண்ணும் தோன்றுவதற்கு முன்பு காட்டுமிராண்டிகளாகத் தான் மக்கள் இருந்தார்கள். அந்தக் காலத்திலேயே இந்த மொழி பிறந்தது என்று நான் கூறினேன். அதைப் போலவே திருக்குறள் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது என்று கணிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வளவு கீர்த்தி வாய்ந்த இலக்கியங்கள் நமக்குச் சொந்தமானவை. உலகப் புகழ் பெற்ற கிரேக்கப் பாரம்பரியம் இப்போதில்லை. எகிப்திய மொழிக் கலாச்சாரம் இப்போதில்லை. ஆனால் புயலுக்கும், சூறாவளிக்கும், பெரு வெள்ளத்திற்கும், ஊழிக்கும், பூகம்பத்திற்கும், நில நடுக்கத்திற்கும் ஆடாமல் அசையாமல் இருக்கின்ற ஒரு மொழியாக நம்முடைய

தமிழ்மொழி இருக்கிறது. அதனால்தான் இன்னமும் இலங்கையில் தொல்காப்பிய காலத்துத் தமிழைத்தான் பேசுகிறார்கள். நம்மால் இலங்கையை நினைக்கமுடியாமல் இருக்குமா, தமிழில் சொல்லின் முதலில் 'ர' என்ற எழுத்து வரக்கூடாது என்பது இலக்கணம். நானே கூட 'ர' என்றுதான் எழுதுகிறேன். ஆனால் இலங்கையிலே 'ர'விற்கு முன் 'இ' என்ற எழுத்தைச் சேர்த்து இரத்தம் என்று எழுதுகிறார்கள் எனும்போது, அவர்கள் என்னை விட மேலானவர்கள்தான்.

இரண்டு அம்புகள்!

இந்தத் தமிழில் பல இலக்கியங்கள் தோன்றியுள்ளன. அந்த இலக்கியங்களை வெறும் வர்ணனை இலக்கியம், கற்பனை இலக்கியம் என்றில்லாமல், அறிவுரைகளைத் தருகின்ற பல இலக்கியங்களைப் புலவர்கள் மாத்திரமல்ல, அரசர்களே எழுதியிருக்கிறார்கள். அரசர்கள் மாத்திரமல்ல, வணிகப் பெருமக்களும் புலவர்களாக மாறி எழுதியிருக்கிறார்கள். பெண்களே கூடப் பெரும் புலவர்களாக இருந்து எழுதியிருக்கிறார்கள். அகநானூறு, புறநானூறு பாடல்களை எழுதிய புலவர்கள் ஏறத்தாழ 210 பேர்கள் என்ற கணக்கை நான் சிங்கப்பூரில் பேசும்போது குறிப்பிட்டேன். அந்த அளவிற்கு அரசர்களும், வணிகர்களும், மகளிரும் புலவர் பெருமக்களாக இருந்து தமிழை வளர்த்து – தமிழ்ப் பண்பாட்டை வளர்த்திருக்கிறார்கள்.

ஒன்றைச் சொல்கிறேன், நீங்கள் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். இரண்டு ஒப்பீடுகளைப் பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இரண்டு அம்புகளைப் பற்றிச் சொல்லப்போகிறேன். ஒரு அம்பு இராம பிரானுடைய அம்பு. இன்னொரு அம்பு ஓரியின் அம்பு. ஓரி என்றால் உங்களுக்குத் தெரியும். கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன். பாரி, ஓரி, காரி என்பவர்கள் வரிசையிலே ஒருவன். நம்முடைய சாமிவேலு அவர்களுடைய மகன் பெயர் கூட வேள்பாரி தானே! அந்த வரிசையிலே கொல்லி மலை மன்னனாக வாழ்ந்தவன் ஓரி மன்னன். அவனுடைய ஆற்றலை, திறமையைப் பாடுகின்ற புலவன் அவன் ஒரு அம்பை எய்தால் அது என்ன செய்யுமாம்? புறநானூற்றில் கபிலர் பாடுகிறார் :

'வேழம் வீழ்த்த விழுத்தொடைப் பகழி
பேழ்வா யுழுவையைப் பெரும்பிறி துறீஇப்
புழற்றாலைப் புகர்க்கலை யுருட்டி யுரற்றலைக்
கேழற் பன்றி வீழ வயல
தாழற் பற்றத் துடும்பிற் செற்றும்
வல்வில் வேட்டம் வலம்படுத் திருந்தோன்
புகழ்சால் சிறப்பி னம்புமிகத் திளைக்கும்
கொலைவன் யார்கொலோ கொலைவன் மற்றிவன்
விலைவன் போலான் வெறுக்கைநன் குடையன்
ஆரந் தாழ்ந்த வம்பகட்டு மார்பிற்
சார லருவிப் பயமலைக் கிழவன்
ஓரி கொல்லோ வல்லன் கொல்லோ'

இதில் ஓரி என்பதுதான் உங்களுக்குப் புரியும். இது புறநானூற்றுத் தமிழ். இதற்கு என்ன பொருள் தெரியுமா? ஓரி மன்னன் வில் வளைத்து நாண் ஏற்றி அம்பெய்தால் அந்த அம்பு முதலில் ஒரு யானையைத் துளைத்து, அதைத் தாண்டிச் சென்று ஒரு புலியை வீழ்த்தி, அந்தப் புலியை ஊடுருவிச் சென்று ஒரு கலைமானின் தலையை உருட்டி, அதையும் தாண்டிச் சென்று உரல் போன்ற பன்றியை வீழ்த்தி, அதையும் தாண்டிச் சென்று தரையில் இருக்கின்ற உடும்பின்மீது சென்று தைக்கும். இதுதான் அதற்குப் பொருள். ஓரி விழா கொல்லிமலையில் நடைபெற்றது. நானும், மறைந்த குன்றக்குடி அடிகளாரும் கலந்துகொண்டோம். இந்தப் பாடலை ஒருவர் பாடிவிட்டுப் பேசும்போது சொன்னார். யானையைத் தாக்கிய பிறகு எப்படி உடும்பின் மீது அந்த அம்பு பாய முடியும்? யானையின் உயரமென்ன, உடும்பின் உயரமென்ன? யானையின் மீது பாய்ந்தால் அம்பு அதற்கு நேராகத்தானே செல்லும்? எப்படி உடும்பின் மீது பாய்ந்தது என்று ஒரு கேள்வியை எழுப்பினார்.

நான் உரையாற்றும்போது அதைப்பற்றிச் சொன்னேன். ஓரி வாழ்ந்த இடம் கொல்லிமலை. கொல்லிமலையின் உச்சியிலிருந்து அம்பெய்தால் – முதலில் யானை நின்றால் அந்த மலைச்சரிவில் யானை, புலி, மான், பன்றி கடைசியாக உடும்பு என்று மேலிருந்து கீழ்நோக்கி அம்பு செல்லும்போது

எல்லாவற்றையும் வீழ்த்தக்கூடிய ஆற்றல் அந்த அம்புக்கு உண்டு என்று குறிப்பிட்டுவிட்டுச் சொன்னேன்.

இன்னொரு அம்பைப் பற்றி உங்களுக்குத் தெரியாதா – இராமபிரான் எய்த அம்பு. அது ராவணனைக் குறி பார்த்து எய்யப்பட்ட ராம பாணம் – ராவணனுடைய பத்துத் தலையையும் அறுத்துவிட்டு, அவனைக் கொன்று விட்டு, அவன் உடலைத் துளைத்து, பிறகு அங்கிருந்து புறப்பட்டு தன்னுடைய உடலிலே (அம்பின் மீது) இருக்கின்ற இரத்தத்தைக் கழுவிக் கொள்வதற்காகக் கடலுக்குச் சென்று இரத்தத்தையெல்லாம் கழுவிக்கொண்டு பிறகு அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திரும்பி வந்து ராமனுடைய அம்புறாத்தூளியிலே உட்கார்ந்துகொண்டது என்று கூறப்படுவதை – அந்த அம்பை நம்புகிறீர்களே, இந்த அம்பை நம்பக் கூடாதா என்று கேட்டேன்.

இப்படி இயற்கையோடு எய்த அம்பு ஓரியின் அம்பு. இயற்கைக்கு முரண்பட்ட அம்பாக இராமனின் அம்பு சித்தரிக்கப்படுகிறது. இதை நான் அன்றைக்கு எடுத்துக்காட்டினேன்.

அரசர்கள் புலவர்களாக இருந்துவிட்டு நாட்டு மக்களுக்குத் தேவையானதைச் சொன்னார்கள் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்

'உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
பிற்றைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே
....
....
கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்
மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கண் படுமே!'

எப்படியாவது படிக்கவேண்டும், 'உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும் பிற்றை நிலை முனியாது கற்றல் நன்றே' என்று கூறிய பாண்டிய மன்னன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழிய மன்னன், கீழானவன் என்று கூறப்படுகிறவன் படித்துவிடுவானேயானால், அவன்

மேலே இருப்பவனை வெல்வான் என்று எழுதியிருக்கிறான். புலவர்களுக்கும் அரசனாக அவன் வீற்றிருந்தான்.

அரசன் கோப்பெருஞ்சோழன் பாடிய பாடலில் குறிப்பிடுகிறான்.

'அருளும் அன்பும் நீக்கித் துணை துறந்து
பொருள்வயிற் பிரிவோர் உரவோர் ஆயின்
உரவோர் உரவோர்ஆக மடலம்ஆக நாமே...'

பொருளுக்காக, பணத்துக்காக, செல்வத்துக்காக, ஏதோவொரு இலாபத்திற்காக அன்பையும், அருளையும் பாசத்தையும் விடுத்துவிட்டுப் பிரிந்து செல்பவர்கள் – இவனைப் பிரிந்த காரணத்தினால் நமக்குப் பொருள் கிடைத்தது, ஆகவே நாம் அறிவுடையவர் என்று சொல்லிக் கொள்வார்களேயானால் அப்படி தம்மை அறிவுடையவர் என்று கூறிக் கொள்பவர்கள் அறிவுடையவராகவே இருக்கட்டும், நாம் மூடர்களாகவே இருப்போம். எவ்வளவு பொருள் பொதிந்த பாடல். பொருளுக்காக அன்பையும் அருளையும் விட்டுப் பிரிகிறவன் தாங்கள் பெரிய கெட்டிக்காரன் புத்திசாலி என்று கருதிக்கொண்டால் அப்படிப்பட்டவன் புத்திசாலியாகவே இருக்கட்டும் – நாம் பொருளுக்காக எந்தக் காரியத்தையும் செய்யாமல் மூடர்களாகவே இருப்போம் என்று கோப்பெருஞ் சோழன் அன்றைக்குப் பாடியிருக்கிறான். இது பொருளுக்காக மனைவியைப் பிரிந்து செல்கிற ஒரு ஆணுக்கும் – அவனால் படுகின்ற கவலையின் காரணமான பெண்ணுக்கும் பொருந்தும். இந்த மண்ணுக்கும் பொருந்தும் என்ற காரணத்தினாலேதான் இதை நான் குறிப்பிட்டேன்.

புதுமையான கருத்துக்கள்

புதுமையான கருத்துக்களை – பொதுவுடமைக் கருத்துக்களை எடுத்துச் சொன்ன புலவர்களும் இருந்திருக்கிறார்கள். பக்குடுக்கை நன்கணியார் என்பவர் அப்படிப்பட்டவர்களில் ஒருவர். உடுத்தியிருக்கின்ற உடையைக் கூட நன்றாக அணியமாட்டார். அவ்வளவு எளிமையான கோலத்திலே உள்ளவர். அவர் கூறுகிறார்.

'ஓரில் நெய்தல் கறங்க ஓர் இல்
ஈர்ந்தண் முடிவின் பாணி ததும்பப்

புணர்ந்தோர் பூவணி அணியப் – பிரிந்தோர்
பைதல் உண்கண் பனிவார்ப்பு உறைப்ப
படைத்தோன் மன்ற, அப்பண் பிலாளன்
இன்னாது அம்ம, இவ்வுலகம்
இனிய காண்க, இதன் இயல்பு உணர்ந்தோரே'

– என்று புறநானூற்றில் நன்கணியார் பாடியிருக்கிறார். இதற்கு என்ன பொருள்?

ஒரு வீட்டிலே மகிழ்ச்சியும் இன்னொரு வீட்டிலே துயரமும் – ஒரு வீட்டிலே நல்ல முரசின் ஒலியும் இன்னொரு வீட்டிலே இழவு முரசின் ஒலியும் கேட்கின்ற இந்த வேறுபாடு நாட்டிலே இருக்கலாமா? இருக்கக்கூடாது. இப்படிப்பட்ட வேறுபாட்டை உண்டாக்கியவன் நிலைப் படுத்தியவன் பண்பாளனாக இருக்க முடியுமா என்று கேட்டு இல்லாமை ஒழிய வேண்டும் என்ற அந்தப் பொதுவுடைமைக் கருத்தை இந்தப் புலவர் எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார்.

ஔவையார் காட்டிய தாய்!

பெண்பாற் புலவர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டேன். சங்கக் காலத்தில் அவ்வையார் மிகச் சிறந்த புலவர். அவருடைய பாடல் ஒன்று. பாடலைச் சொன்னால் அது உங்களுக்குப் புரியாது இருந்தாலும் கூறுகிறேன்.

'வெள்ளை வெள்யாட்டுச் செச்சை போலத்
தன்னோர் அன்ன இளையர் இருப்பப்
பலர்மீது நீட்டிய மண்டையென் சிறுவனைக்
கால்கழி கட்டிலிற் கிடப்பித்
தூவெள் அறுவை போர்ப்பித் திலதே'

(புறநானூறு – ஔவையார்)

இந்தப் பாட்டிற்கு என்ன பொருள் என்றால், வெள்ளாட்டு மந்தை போலப் பல இளைஞர்கள் மன்னன் பின்னால் போனாலுங்கூட, மன்னன் எல்லோரையும் விட அதிகமாகத் தேறலை (தேறல் என்றால் ஒருவகையான உணர்வை ஊட்டக்கூடிய பானம்) என்னுடைய மகனுக்குத்தான் கொடுத்தான். அப்படிக் கொடுத்து, அதைக் குடித்த என்னுடைய மகன் இதுவரையில் இன்னும் பாடையில் படுக்கவில்லையே – போர்க்களத்திலே

உயிர் துறக்கவில்லையே என்று வீரத்தாய் ஒருத்தி கவலைப்படுகிறாளாம். இதை அவ்வையார் பாடிக் காட்டியிருக்கிறார். அந்தத் தாயின் மன நிலையைப்பற்றி, இதைப் புரியும்படியாக நான் சங்கத் தமிழிலே எழுதியிருக்கிறேன். அதை உங்கள் முன்னால் வைக்கிறேன் :

'பனிமுட்டை அடை காக்கும்
பசும்புல்லின் தரை மீது
மணித் தேர் அசைவது போல்
மாதொருத்தி நடந்துவந்தாள்
கனித் தமிழ்ச் சொல் உதிர்க்கும் புலமை மிக்காள்
காக்கைப் பாடினி பொன்முடியார்க்குத் தமிழில் அவள் அக்காள்!

அதியமான் நெடுமானஞ்சி — வேள்பாரி வள்ளல் நாடன்
சேரமான் மாவெண் கோவன்,
கானப்பேர் தந்த வழுதி — மற்றும்
சோழனாம் பெருநற்கிள்ளி
ஆகியோர் புகழ்ப் பாடித் தமிழுக்கு
அணி பல பூட்டி நின்ற
அறிவொளி ஔவை நல்லாள்.

காலைக் கதிரவன்போல் கை சிவக்கக் கொடை வழங்கும்
காவலர்கள் வாழ்ந்திருந்த தமிழ்நாடு!
ஓலை கொண்டொருவன் போர் வந்துவிட்டால்
மாலை சூடுகின்ற வேளையென்றும் பாராமல்
தோளைத் தொத்துகின்ற பெண்கிளியைப் புறம் விடுத்து,
வாளைக் கூரேற்றி வான் நோக்கி நிமிர்கின்ற வீரமறவர்களின் தாய்வீடு

பாலை, குறிஞ்சி, முல்லை, நெய்தல், மருதமென்று
நிலம் வகுத்து வாழ்கின்ற தமிழரிடை
சோலைப் பூவினைப் போல் தமிழ்க் கவிதை மலரவைத்தாள்.
தாயகத்துக் கற்பு நிறை பிறழாத
காதல் சொன்னாள் — களம் சென்றார் வீரம் சொன்னாள்.

களத்தில்,
சாதல் இன்னே வரட்டுமென்று சென்றுவிட்ட தலைமகனும்
சந்தனத்துக் கட்டை போல மணக்கட்டும் இலக்கியத்தில் எனக்கூறிப்

பாதம்முதல் உச்சிவரை குளிர்கின்ற தாய்க்குலத்தை
எண்ணியெண்ணிப் பெருமை கொண்டாள், தன்
பூவடிகள் புல்மீது அழுந்தியதால் பனித்துளிகள் அழிந்துவிடும்.
போரடியில் நெல்மணி போல் பகைவர்களின் சிரம் வீழும்
அமர்க்களத்தில்!
இதை நினைத்து, நடக்கின்றாள் ஔவையம்மை!
நாமணக்கும் தமிழம்மை! அறிவம்மை! அழகம்மை!

காலூன்றிப் பணியொற்றி வருகின்ற தாயின் முன்
கோலூன்றிப் பிறிதொரு தாய் வந்து நின்றாள்;
அடி தும்பை மலர் முடிதாங்கி
துவண்டுவிட்ட காலிரண்டும் வாழைத் தண்டாய்க்
குளிர்ந்துவரும் நேரத்தில் நீஏன் வந்தாய்
விற்புருவம் என்றுன் ஆளன்
அழைத்திட்ட காலம் போய்
வில்லுருவம் முதுகில் பெற்ற இள நங்காய்!
விழியிரண்டும் வேலென்றார் அன்று;
வழி இருண்டு போனதென்று
கோல்கொண்டாய் இன்று!

தமிழ்நாட்டு முத்தெல்லாம் தீர்ந்ததென்று பல் சுழற்றிப்
பிறநாட்டு வாணிபத்தைச் செய்தவளே!
எங்கெழுந்தாய் ஏன் பதைப்பு
என்ன வாட்டம் எனக் கேட்டுக்
குறும்பு செய்தாள் ஔவையம்மை!
வேலி போட முடியாது இளமைக்கென்று தெரிந்த பின்னும்
கேலி பேசும் உன் போக்குப் புரியவில்லை
என மறித்து அந்தத்தாய் பேசலானாள் –
புண்பட்ட என்னகத்தில் புலமைத் தாயே! உந்தன் கேலி
பண்பட்ட தமிழ் மருந்தாய் பாய்வதை நான் உணருகின்றேன்.

கண்கெட்ட கிழவி எந்தன் கரம்தொட்டு வணங்கிச் சென்ற
காளையை நான் மறக்கவில்லை.

மண் மூட்டி எழுந்து நிற்கும் மாங்கன்றின் தளிர்தான் மேனி.
பொன்கொட்டிக் கொடுத்தாலும் வளையாத மனவலிமை
புலிக்குட்டி விளையாடும் அவன் மடியில்
அந்த மகன் ஆசை மகன் அணிவகுத்தான்
சொந்த மண்ணின் நலங்காக்கப் பணி வகுத்தான்
முடிக்கவில்லை முதியவளும்
பொறுக்கவில்லை ஔவைக்கு –
குறுக்கிட்டாள்.

களம் சென்ற மகன் வீரம் புகழ்ந்து கூறி,
கண்கலங்காத் தாய் வீரம் காட்டுதலே தமிழர் மரபு
முதியவளே மறவர் குல வழக்கிற்குப்
புதியவளாய் இருக்கின்றாய் – வியக்கின்றேன் என்றாள்.
முழுதும் கேள் பெருமாட்டி
பழுதொன்றும் காணமாட்டாய் என் நிலையில்
அழுதழுது என் விழிகள் வீங்கியதை மறுக்கவில்லை.
பொழுதெல்லாம் கவலையினால் புலம்புவது பொய்யல்ல
ஏனென்று தெரிந்துகொள்வாய்
நானொன்றும் மறைக்கவில்லை
சொல் என்றாள் ஔவை;
சொன்னாள் அவள்!

கொற்றக் குடை சாயாத கொடித்தேர் மன்னர்
கற்றறிந்த பாவாணர் கடமைமிகு மாவீரர்
மற்றவர்க்கும் பெருந்தலைவர் அறிவாய் நன்று
அவர் படையில் இருக்கின்றோர் பல்லோர் வீரர்!

ஆட்டுக்கடா அணிவகுத்துச் செல்வது போல்
அரசன் பின் நடப்பதற்குத் தயங்கமாட்டார்
ஆயிரம்பேர் மன்னர்க்குப் பின்னால் இருந்தும்
அவர் மட்டும்என் மகன்பால் அளவற்ற அன்புகொண்டார்
போர்முனையில் ஓய்வெடுத்துக் கிடக்கும்போது
தேறல் என்னும் உற்சாகச் சாறுதனைத் திறல்மறவர்
அருந்துதற்குத் திரண்டு நிற்பார்.

அப்போது மன்னரவர் என் மகனை அருகழைத்து
அனைவரினும் அதிகபானம் அளித்து மகிழ்வார்.
என்வாட்டம் இப்போது கேட்பாயம்மா!
என்புகளைத் தெப்பமாக்கி நரி மிதக்கும்
போர்க்களத்தில்
தலையுருட்டிப் பந்தாடும் பறவையினம்!

அத்தலையில் ஒரு தலையாய் என்மகன் தலையும்
இருந்தாலன்றோ இறைவனளித்த தேறலுக்கும்
பெருமையுண்டு!
மன்னன் அன்பை மிகையாய்ப் பெற்றான்
மண்டையில் தேறலும்அதிகம் பெற்றான்
மாண்டனன் போரில்; புகழ்
பூண்டனன் எனும் காட்சி
காண்டிடல் அரிதோ எனக் கலங்கினேன் அம்மா
தவறா என்றாள்!
அந்தத் தாயாக நான் இல்லையே என்று
அகமிக நொந்தாள் ஔவைப் பிராட்டி!'

இது ஔவையின் அந்தக் கடினமான பாட்டுக்கு எளிய முறையிலே நான் எழுதிய சங்கத் தமிழ் ஆகும்.

தாயும் மகளும்!

இன்னொரு பெண்பாற் புலவர் நக்கண்ணை என்பவர், சோழ இளவலைக் காதலிக்கிறாள். அந்தக் காதல் நிறைவேறவில்லை. அதைத் தாய் தடுக்கிறாள். அவசரப்படாதே என்று தாய் சொல்லுகிறாள். அதற்கொரு எளிய நடைக் கவிதை. நக்கண்ணையிடம் தோழி வந்து ஆறுதல் சொல்லித் தேற்றுகிறாள்.

'ஆய்ந்து பார் ஆரணங்கே
காய்ந்து சினந்து கடிந்துகொண்டாலும் அன்னை,
தேய்ந்திடு நிலவாய் நின்காதல் ஆகாதிருக்கவே
எச்சரிக்கின்றாள் உன்னை!

வளர்பிறையாய் உம் காதல் வளர்ந்து
குளிர் நிலவாய் அமுதமழை பொழிந்தால்
குலமகளே உமைவாழ்த்தாமல்
உன்தாயின் மனமென்ன;
நிலமகழ்ந்து எடுத்திட்ட
இரும்பாகப் போமோ
கருவுற்ற காலத்தில் அவள் நாவினைக்
கசப்பாக்கித் தொல்லை தந்த போது
திருவுற்ற அந்தத் தாய்
புளிப்பாலே கசப்பு போக்கி – உன்
புன்னகை காணத் தவமிருந்தாள்!

ஆலின் இலைபோன்ற அவள் அழகு வயிற்றை – ஒரு
சாலின் வடிவாக்கி நீ அலங்கோலம் தந்தபோதும்,
உன்கோலம் காண்பதற்கே – அவள்
உயிர்வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாள்
மணி வயிற்றுக்குள்ளிருந்து நீ
மாறிமாறி உதைத்த போதும்,
வலி பொறுத்துக் கொண்டபடி
அணியென்ன பூட்டலாம் அந்தக் காலுக்கென்று
ஆயிரம் சிந்தனை செய்திருந்தாள்!
ஊதையில் துரும்பெனத் தாயுடல்அலைக்கழித்து
உலகில் நீ பிறந்துருண்டு அழுதபோது – இன்ப
போதையில் துன்பமெலாம் மறந்திருந்தாள்!

இன்றவள், உன்
பாதையில் பாடம் சொல்லல் ஒரு பாபமா
பூவைத்துப் பொட்டிட்டு முத்தமாரி பெய்தபோது – நீ
பூவையாய் ஆவது எப்போதென்று ஆண்டெண்ணிக் கிடந்த
அன்னை,
கோவையாய்ச் சிவந்த உன் இதழைக்
கிளியொன்று
கொத்துமென்று தெரியாத பேதையா என்ன?

ஆற்றில் இறங்கிக் குளிக்கத் தடை
கூறவில்லை அன்னை
ஆழம்தெரிந்து இறங்கென்று கூறுகின்றாள்;
அவ்வளவே!

அதற்குள் நீ அவன் வருமட்டும்
வழிபார்த்துக் காத்திருந்து
அல்லும் பகலும் உறக்கமின்றி வாடி வதங்கி,
உடலைக் கெடுத்துக் கொள்கின்றேன் என்றால்
உனை உயிராக நினைக்கின்ற பெற்றோர்
ஒப்புவரோ?
உன்தோழி கெஞ்சுகின்றேன்; உடனே கேள்!
உறங்கிஎழு, உற்சாகமாக இரு!
உறையூர் எங்கும் ஓடிவிடாது – உன்
அறையூரில் அடங்கத்தான் போகிறது!'

– என்று இந்தப் பாடலை எளிமையாக்கியதுதான் சங்கத்தமிழ்.

என்னுடைய சுற்றுப்பயணம் குறித்து கவிஞர் வைரமுத்து காலையில் தொலைபேசி மூலம் தொடர்பு கொண்டு – சிங்கப்பூர் பேச்சைப் பத்திரிகையிலே படித்துப் பார்த்தேன், நீங்கள் அந்தப் புறநானூற்றுத் தாய் பற்றிய பாடலை அங்கே சொல்லவில்லையே என்றார். அதற்கு நான், ஆமாம் சொல்லவில்லை வேறு பிரச்சினைகள் பற்றிப் பேசினேன் என்று கூறினேன்.

மலேசியாவில் அவசியம் அதைச் சொல்லவேண்டுமென்றார். ஏற்கெனவே ஒரு முறை சொல்லிவிட்டேனே என்றேன். எத்தனை முறை சொன்னாலும் கேட்பார்கள், சொல்லிவிட்டு வாருங்கள் என்றார். சொன்னால் கேட்பீர்களா?

புறநானூற்றுப் பாடல்

காக்கைப் பாடினியார் நச்செள்ளையார் என்ற புறநானூற்றுப் புலவர் பாடிய பாடல் –

'நரம்பெழுந் துலறிய நிரம்பா மென்தோள்
முளரி மருங்கின் முதியோள் சிறுவன்
படையழிந்து மாறினன் என்றுபலர் கூற
மண்டமர்க் குடைந்தன னாயின் உண்டவென்
முலையறுத் திடுவென், யானெனச் சினைஇக்
கொண்ட வாளொடு படுபிணம் பெயராச்
செங்களந் துழவுவோள் சிதைந்துவே றாகிய
படுமகன் கிடக்கை காணூ
ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதுவந் தனளே!'

இதில் ஏதாவது உங்களுக்குப் புரிகிறதா? மகன் போர்க்களம் போகிறான். அங்கே முதுகிலே காயம் பட்டு இறந்துவிட்டான் என்று கேள்விப்பட்டதால் வருத்தப்பட்டு அங்கே போய்ப் பார்க்கிறாள். முதுகில் காயம் இல்லை. மார்பில் காயம்பட்டுக் கிடக்கிறான். பார்த்து மகிழ்ச்சி அடைகிறாள். இதுதான் பாடல்! இதைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை என்றால், அது நம்முடைய குற்றமே தவிர, எழுதியவர்களின் குற்றமல்ல. அந்தக் காலத்தில் தமிழ் அப்படி இருந்திருக்கின்றது. இன்றைக்கு அதைப் புரிந்துகொள்ளும் ஆற்றல் அற்றவர்களாக நாம் இருக்கிறோம். அந்த ஆற்றல் இல்லாத காரணத்தால் அதை எளிய முறையில் மாற்றித் தரவேண்டுமென்பதற்காக நான் எழுதிய பாடல் என்ன தெரியுமா?

இன்றைக்கும் அதைப் பார்க்காமல் என்னால் சொல்ல முடியும். இங்கே வீடியோ படக்காட்சியில் பார்த்தீர்களே – நான் எழுதி, நடிகர் திலகம் சிவாஜி அவர்கள் 'மனோகரா' படத்தில் பேசும் வசனம் –

"பொன்னும், மணியும், மின்னும் வைரமும் பூட்டி மகிழ்ந்து, கண்ணே முத்தே, தமிழ்ப் பெண்ணே, என்றெல்லாம் குலவிக் கொஞ்சி, தந்தத்தால் ஆன கட்டிலிலே, சந்தனத் தொட்டிலிலே, வீரனே! என் விழி

நிறைந்தவனே! தீரர் வழி வந்தவனே! என்று யாரைச் சீராட்டிப் பாராட்டினீர்களோ, அவனை! அந்த மனோகரனை சங்கிலியால் பிணைத்து சபை நடுவே நிறுத்தி, சந்தோஷம் கொண்டாட வேண்டுமென்ற உங்கள் தணியாத ஆசைக்குப் பெயர் கட்டளையா தந்தையே?"

– எனக்கு எப்படி இது மனப்பாடம் – அப்போது எழுதியது என்று கருதலாம். எப்படி மனப்பாடம் என்றால் சங்கிலி போல் ஒன்றோடொன்று சொற்கள் கோர்த்துக் கொண்டிருக்கின்ற காரணத்தால் ஒரு சொல்லுக்குப் பிறகு இன்னொரு சொல் தானாக வந்து சிக்கிக்கொள்ளும்.

அப்படித்தான் 45ஆம் ஆண்டு ஈரோட்டில் பெரியாருடைய அலுவலகத்திலே தொண்டனாக இருந்தபோது குடியரசு பத்திரிகையில் துணையாசிரியராக இருந்தபோது எழுதப்பட்டது தான் இங்கே படித்துக் காட்டினேனே கடினமான அந்தப் புறநானூற்றுப் பாடல். தாய் தன்னுடைய மகன் போர்க்களத்தில் முதுகிலே காயம்பட்டான் என்று வருந்தி, களத்திலே சென்று அவனைத் தேடி மகிழ்ச்சி அடைந்தாள் என்று – இதனை எளிய நடையில் அன்றைக்கு நான் எழுதியது தான் "குடிசைதான் ஒரு புறத்தில்" என்ற கவிதை –

இதோ அந்தக் கவிதை –

'குடிசை தான்! ஒரு புறத்தில் கூரிய வேல்வாள்
வரிசையாய் அமைந்திருக்கும் – வையத்தைப்
பிடிப்பதற்கும் வெம்பகை முடிப்பதற்கும்
வடித்துவைத்த படைக்கலம்போல் மின்னும்
புலியின் குகையினிலே அழகில்லை – புதுமையல்ல!
கிலியும் மெய்சிலிர்ப்பும் கீழிறங்கும் தன்மையும் தலைகாட்டா
மானத்தின் உறைவிடம் – மறவன் மாளிகை

இல்லத்தின் வாயிலிலே கிண்ணத்துச் சோறோடு
வெல்லத்தைச் சிறிது கலந்து வயிற்றுக்குள் வழியனுப்ப
பொக்கை வாய்தனைத் திறந்து

பிடியன்னம் எடுத்துப்போட்டாள் பெருநரைக் கிழவியொருத்தி!
ஓடிவந்தான் ஒருவீரன் "ஒருசேதி பாட்டி!" என்றான்.

"ஆடிவந்த சிறுமிபோல் பெருமூச்சு வாங்குகின்றாய்
ஆண்மகனா நீதம்பி! அவசரம் வேண்டாம்!
மூச்சுக்குமூச்சு இடைவேளை ஏற்படட்டும்; பின்,
பேச்சுக்குத் துவக்கம் செய்" என்றாள் – அந்தக்
கிண்டலுக்குப் பேர்போன கிழட்டுத் தமிழச்சி!

"வேடிக்கை நேரமல்ல பாட்டி – உன்
வாடிக்கைக் கேலியை விட்டுவிடு!
மடிந்தான் உன்மகன் களத்தில்" என்றான் – மனம்
ஓடிவந்து நிமிர்ந்தாள் தாய்க்கிழவி ஒருமுறை!
"தாயம் ஆடுகையில் காய்களை வெட்டுவதுண்டு – களமும் அதுதான்
காயம் மார்பிலா முதுகிலா கழறுவாய்" என்றாள்
'முதுகிலென்றான்',
கிழவி துடித்தனள்
இதயம் வெடித்தனள்
வாளை எடுத்தனள்
முழவு ஒலித்த திக்கை நோக்கி முடுக்கினாள் வேகம்.

"கோழைக்குப் பால் கொடுத்தேன்; குப்புற வீழ்ந்து கிடக்கும்
மோழைக்குப் பெயர் போர்வீரனாம்; முன்பொருநாள்
பாய்ந்துவந்த ஈட்டிக்குப் பதில்சொல்ல மார்பைக் காட்டி
சாய்ந்து கிடந்தார் என் சாகாத கண்ணாளன்;
அவருக்குப் பிறந்தானா? அடடா மானமெங்கே – குட்டிச்
சுவருக்கும் கீழாக வீழ்ந்துபட்டான் வெட்கம்! வெட்கம்!
இமய வரம்பினிலே வீரம் சிரிக்கும் – இங்கு
வீணை நரம்பினிலே இசை துடிக்கும்!
அதுவும் மானம் மானமென்றே முழக்கும்!
மதுவும் சுராவும் உண்டு சாவும்
மானமற்ற ஆரியத்தின் வம்சமா நீ – ஏடா
மறத்தமிழ்க் குடியிலே மாசு தூவி விட்டாய்
மார்பு கொடுத்தேன் – மகனாய் வளர்த்தேன் – தின்று கொழுத்து
திமிர்பாய்ந்த தோள்களெங்கே? தினவெடுக்கவில்லையா? அந்தோ!
வேலுக்கு வழிசொல்ல வகையற்ற கோழையே! என் வீரப்

பாலுக்கு வழி சொல்வாய்!"
என்று கதறினாள், எண்பதை நெருங்கிய ஏழைக் கிழவி!
சென்றடைந்து செருமுனையில் சிதறிக் கிடக்கும்
செந்தமிழ்க் காளைகளைப் புரட்டிப் பார்த்தாள்; அங்கு
நந்தமிழ் நாட்டைக் காக்க ஓடிற்று ரத்த வெள்ளம்!
பிணக்குவியலிலே பெரு மூச்சுவாங்க நடந்தாள்.
மணப் பந்தலிலும் அந்த மகிழ்ச்சி அடையவில்லை – மகன்
பிறந்த போதும் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையுண்டு – அவன்
இறந்து கிடந்தான் ஈட்டிக்கு மார்பு காட்டி!
இதைக் கண்டாள்; இதயங்குளிர்ந்தாள்.
"எதைக் கண்டாலும் இனிக்கவலை இல்லை
என்மகன் வீரனாய் இறந்தான்" என்றாள்.
"அறுத்தெறிய இருந்தேன் அவன் குடித்த மார்பை, அடடா!
கருத்தெரியப் பொய் சொன்ன கயவனெங்கே?
வாளிங்கே! அவன் நாக்கெங்கே?...'

– இதுவே அந்தக் கவிதை.

*(முதலமைச்சர் **கலைஞர்** அவர்கள் இந்தக் கவிதையை உணர்ச்சிப் பெருக்கோடு மனப்பாடமாகக் கூறியதைக் கூட்டத்தினர் பலத்த கையொலிக்கிடையே வரவேற்று மகிழ்ந்தனர்.)*

ஒன்றை மாத்திரம் நீங்கள் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ள விரும்புகிறேன். வீரத்தமிழ், அழகுத் தமிழ், நளினத் தமிழ், இன்பத் தமிழ் மாத்திரம் இருந்தால் போதாது. அறிவியல் தமிழும் வேண்டும். அதை வளர்க்கின்ற முயற்சியிலே நாம் மென்மேலும் நம்மை ஈடுபடுத்திக் கொள்ளவேண்டும். அதைத்தான் சாதனைச் செம்மல் டத்தோ ஸ்ரீ சாமிவேலு அவர்கள் இங்கே ஒரு கணினிப்பெட்டியை வழங்கும்போது அறிவியல் துறையிலே தமிழை வளர்க்க இந்த முயற்சி என்பதைக் கோடிட்டுக் காட்டியிருக்கிறார்.

அதற்காகத்தான் தமிழகத்திலே வருகின்ற பிப்ரவரி மாதம் முதல் வாரத்தில் தமிழ் இணையத்தை விரிவாகப் பெருக்கிட ஒரு பெரு முயற்சி

செய்யப்படுகிறது. ஏற்கெனவே இந்த வட்டாரத்திற்கு வந்த தமிழகத்தின் தமிழ் வளர்ச்சித்துறை அமைச்சர் இதுபற்றிக் கலந்து ஆலோசித்திருக்கிறார். இது குறித்து நானும் தம்பி 'முரசொலி' மாறனும் கலந்துபேசி ஒரு குழுவை அதற்காக அமைத்து, உலகத்தில் இருக்கின்ற பல்வேறு தமிழ் அறிஞர்களையும் அழைப்பதென்றும், ஒவ்வொரு நாட்டிலும் இருக்கின்ற முக்கியப் பிரமுகர்களை டத்தோ போன்றவர்களையெல்லாம் அழைத்து தமிழ் இணையம், அறிவியல் தமிழ், தகவல் தொடர்புத் தமிழ், இண்டர்னெட்டில் இன்றைக்கு 'வோர்ல்டு டெல்' மூலமாகத் தமிழகத்தில் ஆயிரம் இடங்களில் கணிணியைப் பொறுத்துவதன் மூலமாகத் தமிழைப் பரப்புகின்ற முயற்சியில் இன்னும் நான்கைந்து மாதங்களில் ஈடுபடவிருக்கிறோம். மேலும் இந்த ஆண்டு 100 பள்ளிகளில் மாணவர்களுக்குக் கணிணி மூலமாகப் பாடம் சொல்லித் தரவிருக்கிறோம். இந்த அதிவேக முற்போக்கான தகவல் தொடர்பு மற்றும் தமிழ் இணையத்தின் முன்னேற்றத்திற்காகத்தான் பிப்ரவரியில் தமிழகத்திலே மாநாடு நடத்தவிருக்கிறோம்.

யோசனைகளைச் சொல்லுங்கள்

இங்கே என்னை வரவேற்றுக் கவிதை படித்த கவிஞர் பூபாலன் ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்தார். உலகத் தமிழ் மாநாட்டை நடத்துங்கள் என்று கேட்டுக்கொண்டார்.

மாநாடு நடத்தினால் மாத்திரம் போதாது, தமிழை நம் மனம் நாட வேண்டும், அதுதான் மாநாடாக இருக்கும். அறிவியல் தமிழை நாம் நாடவேண்டும். அதைச் சொல்லும்போது டத்தோ என்னைப் பார்த்துச் சொன்னார். உலகத் தமிழ் மாநாட்டைத் தமிழகத்திலே நடத்துங்கள் – நாங்களும் நிதி திரட்டித் தருகிறோமென்றார். நான் நிதிக்காக மாத்திரமல்ல; அந்த மாநாடு இதுவரை நடைபெற்ற மாநாடுகளைப் போல இல்லாமல் அறிவியல் தமிழை வளர்க்கின்ற மாநாடாக அது சிறந்து விளங்கிட, டத்தோ போன்றவர்கள் தங்களுடைய அரிய யோசனைகளைச் சொல்லவேண்டும்.

மலேசியா, சிங்கப்பூர் நாடுகளிலே வாழ்கின்ற பெருமக்கள், அறிவார்ந்த தமிழகப் பெருமக்கள், புலவர் பெருமக்கள், ஆராய்ச்சியாளர்கள், உலகம் முழுவதும் பரவிக் கிடக்கின்ற தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கிடையே இன்றைக்கு மலர்ந்து மணம் வீசிக்கொண்டிருக்கின்ற பெருமக்கள் அனைவரும் தங்களுடைய அரிய யோசனைகளைச் சொல்லவேண்டும். அப்போதுதான் தமிழகம் சிறக்கும். தமிழகம் சிறந்தால் உலகமெங்கும் வாழ்கின்ற தமிழர்கள் எல்லாம் சிறப்பார்கள். என்றென்றும் உங்களுடைய அன்புக்கும் பாசத்திற்கும் கட்டுப்பட்ட கருணாநிதி – உங்கள் முன்னால் அந்தச் சூளுரையை மேற்கொண்டு ஒன்றுபடுவோம், நாம்.
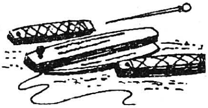
நம்மிடத்திலே இல்லாதது ஒரே ஒரு **மை தான்.** நம்மிடத்திலே **உண்மை** இருக்கிறது. **வாய்மை** இருக்கிறது. **இனிமை** இருக்கிறது. **தூய்மை** இருக்கின்றது. எல்லாம் இருக்கிறது தமிழர்களே! ஆனால் நம்மிடையே **ஒற்றுமை என்கிற மை தான் இல்லை** என்று கூறி, உங்களிடமிருந்து விடைபெறுகிறேன்".